



JAUNA GRĀMATA



Apgāds “Vieda” izdevis **Braiena Marka Riga** grāmatu **“Žīdu karavīri Hitlera armijā: Līdz šim nepateiktais par nacistu rasu likumiem un žīdu izcelsmes karavīriem Vācijas bruņotajos spēkos”**, kurā dokumentāli pamatots, ka Hitlera varas laikā vērmahatā dienējuši vismaz 150 000 žīdu izcelsmes militārpersonu. Grāmata ir unikāls, uz faktiem balstīts pētījums un saņēmusi Viljama E.Kolbija Kara rakstnieku simpozija galveno balvu.

Braiens Marks Rigs ir filozofijas doktors, kara vēstures asociētais profesors Amerikas Militārajā Universitātē, ir dienējis Izraēlas armijā kā brīvprātīgais un ir ASV jūras kājnieku korpusa virsnieks. Tulkojuma latviešu valodā zinātniskais redaktors militārvēsturiskajos jautājumos ir Latvijas Kara muzeja Otrā pasaules kara nodaļas speciālists Valdis Kuzmins.

Piedāvājam dažus citātus no grāmatas:

“Dienmēl jau pirms nacisma uzplaukuma daudzi vācu žīdi bija diskriminējuši *Ostjuden* (Austrumu žīdus). Daudzi uzskatīja, ka nabadzīgie, kulturāli atpalikušie un “netīrie” *Ostjuden* meta ēnu uz parasti izglītoto un kulturālo vācu *Jeckes* reputāciju.”

“Tādēļ daudzi vācu žīdi un *Mischlinge* (daļēji žīdi) domāja, ka Hitleris vērš savas antisemitiskās tirādes pret *Ostjuden*, kas emigrējuši no “boļševisma zemes”. Nacisti šo pieņēmumu apstiprināja, kad 1933.gadā izdeva dekrētus pret *Ostjuden* un vēlāk, kad 1938.gadā piespieda astoņpadsmit tūkstošus no viņiem Reihi pamest.”

“Divdesmitā gadsimta sākumā “[d]audzas Vācijas vietējās žīdu kopienas liedza Austrumu žīdiem atļauju balsot kopienu vēlēšanās, pamatojot aizliegumu ar to, ka viņi nav Vācijas pilsoņi”. Dr. Makss Naumans (*Dr. Max Naumann*), žīds un atvaļināts Pirmā pasaules kara armijas kapteinis, labēji centriskās Vācijas pilsoņu žīdu organizācijas dibinātājs, 1935.gada 20.martā rakstīja Hitleram, ka viņš un viņa sekotāji cīnās par to, lai nepieļautu *Ostjuden* ieceļošanu Vācijā. Naumans uzskatīja, ka šīs “pusaziātu žīdu ordas” Vācijā ir “bīstami viesi” un tos “bez žēlastības jāizraida”.”

“Otrā pasaules kara laikā simtiem, ja ne tūkstošiem žīdu un desmitiem tūkstošu *Mischlinge* ne tikai dienēja vērmahatā, bet ieņēma dažus no augstākajiem amatiem. Katrs žīds, kurš Trešā reiha laikā dienēja vērmahatā vai SS, darīja to ar viltotiem dokumentiem. Viņu priekšniecība domāja, ka viņi ir ārieši.”

“Hitlers droši vien zināja taisnību. Viņam bija personiska pieredze saskarsmē ar žīdiem, kas dienēja Vācijas armijā, un viņš Pirmā pasaules kara laikā saņēma I šķiras Dzelzs krustu, jo viņu tam izvirzīja žīds.”

VIENĪGAIS RISINĀJUMS – DEKOLONIZĀCIJA

Intervija ar molekulārbiologu, bioloģijas doktoru **Mārtiņu Kāli**

DDD: *Tikko bija referendums par krievu valodu kā otru valsts valodu. Kā tu vērtē tā rezultātus?*

Mārtiņš Kālis: Pēc referendumu rezultātu paziņošanas bija tāds vispārējs uzvaras sauciens – lūk, tikai divdesmit pieci procenti no balsotājiem nobalsojuši par krievu valodu kā būtībā galveno valodu Latvijā. Taču, ja ņem vērā, ka tie ir tikai pilsoņi, un vēl ir milzīgs pulks Latvijai nelojālu nepilsoņu, tad mēs varam tikai iztēloties,

šovinistiem un ekstrēmistiem. **Visi it kā** normālie Latvijas pilsonību ieguvušie cilvēki, kurus mēs te tik ļoti gribam integrēt, nostājas vienā rindā ar šādiem *šaurpierīšiem*, kuru domubiedri Krievijā slaktē iebrāucējus no Vidusāzijas. Rodas jautājums: kāds ir naturalizēto pilsoņu apziņas līmenis?

DDD: *Vēl lielāks jautājums: kāds ir mūsu, latviešu, mūsu valsts vadītāju apziņas līmenis, kuri mums uzspiež šos cilvēkus,*

“Šobrīd 16. marts ir kā protests tam, ka joprojām nav likvidētas padomju okupācijas sekas.”

cik īstenībā no Latvijā esošajiem nelatviešiem ir lojāli mūsu valstij un tautai. Referenduma rezultāti, manuprāt, tikai atkārtoti parāda, cik ārkārtīgi ekstrēmi pret Latviju ir noskaņoti visi padomju laikā sabraukušie kolonisti...

Padomāji, cik interesanti sanāk – Lindermans ir saistīts ar nacionālboļševiku Ļimonovu, Osipovs arī pieder galējiem krievu

kuri grib viņus pie mums integrēt. *Sarmīte Ēlerte teica, ka tagad katram latvietim esot jāintegrē viens krievvalodīgais...*

M.K.: Jā, un vēl bija ideja, ka vajagot krievvalodīgajiem bērniem nedēļu dzīvot latviešu ģimenē. Man šķiet, ka tas viss ir cirka limeņa farss – bezjēdzīgi izteicieni. Ja palasa komentārus latviešu TVNET-tā un krievu

TVNET-tā, tad skaidri redzams, ka latvieši daļās divās nometnēs – vieni aizstāv latviešu ideju, otra nometne nostājas pret saviem tautiešiem, sakot, ka mums ir jānāk pretī visiem nelatviešiem un kolonistiem, mums viņi ir jāsaprot, jāspēr pirmais solis, mums jābūt iecietīgākiem, iejūtīgākiem. Bet, palasot krievu komentārus, nekad neesmu atradis, ka krievs

nostātos pret krievu un teiktu: mums, lūk, ir jāsaprot arī latvieši, mums arī kādreiz sevi jāatrod vaina. Nekad! Vienmēr ir tikai absolūti “sliktie” un “stulbie” latvieši. Latvieši nogānīti pēdējiem vārdiem – kā “aprobežota, sika tautiņa”, kas neko nesajēdz, kam vajadzīga tikai stingrā krievu dūre.

Turpinājums 4. lpp.

LATGALES PĀRKRIEVOTĀJU UZBRUKUMS



Mareks Gabrišs

Varakļānos

Rakstā pirms 2012.gada 18.februāra referendumu (skat.: “DDD”, Nr. 3(257)) es prognozēju, ka krievu valodas uzspiedēji un pārkrievotāji nerimsies, bet tajās pašvaldībās, kur būs bijis salīdzinoši liels PAR

balsotāju skaits sāksies cīņa par krievu valodu kā oficiālu reģionālo valodu.

Burtiski nākamajā dienā pēc balsošanas, kad kļuva zināmi referendumu rezultāti, vairāku Latgales pašvaldību vadītāji (Daugavpils, Rēzeknes, Zilupes) nāca klajā ar aicinājumiem krievu/okupantu valodai Latgalē piešķirt reģionālas valodas statusu.

20.februārī ziņu aģentūras Latviju iepazīstināja ar Eiropas Parlamenta deputātes Ždanokas viedokli: “Lielais pilsoņu skaits, kuri referendumā nobalsoja par krievu valodu kā otru valsts valodu, liecina, ka tajās pilsētās un novados, kurās “par” nobalsojušo bija vairākumā, krievu valodai jāpiešķir oficiālas valodas statuss.”

27.februārī Rēzeknes mērs “Latvijas Avīzes”

aptaujā paziņoja: “Ir jābūt atklātiem – latviešu valoda Latgalē neuzvarēs krievu valodu. Mēs gribam vienkopu, nevis divkopu sabiedrību, un, krievu valodai piešķirot reģionālas valodas statusu, tas ir instruments, kā to panākt.” Bet Daugavpils domes priekšsēdētāja piebilst: “Ja

“Latgalē dabiskais latviskums ir tikai un vienīgi latgalisks – un tāds tas bijis no pirmsākumiem.”

krievu valodai piešķirtu reģionālas valodas statusu Latgalē, dokumentus varētu rakstīt krieviski un arī mēs atbildētu viņiem saprotamā valodā. Ja krievu valodai piešķirs reģionālas valodas statusu, šāds pāvērsiens cilvēkus apvienos.

28.februārī biedrības “Pilsonība. Izglītība. Kultūra” pārstāvji parakstīja pieteikumu Satversmes tiesai, kurā apstrīd Valsts valodas likuma normas, kas noteic krievu valodai svešvalodas statusu.

Turpinājums 3. lpp.

IEROSMEI

Bieži mums jautā – ko darīt, lai veicinātu okupantu aizbraukšanu no Latvijas? Laikraksta “DDD” lasītājs Edgars Bindemanis atradis radošu risinājumu un aicina pārējos latviešus rīkoties līdzīgi. Viņš izgatavojis īpašus spiedogus, kurus izmanto pastkaršu izsūtīšanai valsts amatpersonām. Edgars Bindemanis sarunā atklāja, ka, viņaprāt, nav vērts sūtīt vēstules, uz kurām visbiežāk tiek saņemtas formālas, neko neizsakošas atbildes. Jāsūta pastkartes, kuras var izlasīt gan pasta darbinieki, gan iestāžu kancelejas darbinieki.

Lūk, kāda pastkarte tika nosūtīta prezidentam Andrim Bērziņam:

“Saeimā ievēlētie ir tautas kalpi. Un tautas kalpi ievēl Valsts prezidentu. Un prezidentam, ministriem, deputātiem jācīnās par Latvijas deokupāciju!

Valsts prezident!

Prasām nodrošināt 16.martā latviešiem brīvu pieeju Brīvības piemineklim Rīgā. Prasām nepieļaut paralēlas interfrontes aktivitātes, cūku galvas, burkānu mešanu, maitas krievas splaušanu utt. Noņemiet vienreiz DP priekšnieku! Ja nodevīgā policija to nevar, ņemiet Zemessardzi vai armiju! Ja 2012.gadā netiks izpildīts – lūdz, ejiet prom!

Prasīsim cilvēkiem uzgriezt muguras varnešiem visos pasākumos!”

Rosinām latviešus sekot Edgara Bindemaņa piemēram un aktīvi pieprasīt Latvijas dekolonizāciju!

**LATVIJU BEZ OKUPANTIEM!
PAR LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJU!**
Saeimas 22. aug. 1996. "DEKLARĀCIJA
PAR LATVIJAS OKUPĀCIJU" - IZPILDĪT!
NEKAVĒJOŠI!



CELIES UN EJ!
18. febr. un 16. martā!
Sarkanpakaļas mērķaķi
tev grib atņemt valsti un
tavu neuzvarēto karavīru
piemiņu! EJ!

18.02 16.03



16.MARTS IR LATVIEŠU CĪŅA PAR DEKOLONIZĀCIJU

**LNF priekšsēdētājs
Aivars Garda:**

Gribu atgādināt mūsu lasītājiem, ka 16.marts nav tikai leģionāru godināšanas diena, bet arī latviešu protesta gājiens pret valsts varas noziedzīgo bezdarbību, neveicot dekolonizāciju. Tieši tādēļ, ka vara nerealizē Saeimas Deklarāciju par Latvijas okupāciju, notika arī mūsu tautu pazemojošais referendums par valsts valodu.

Kas attiecas uz šo gadu, tad pat prezidents Andris Bērziņš 28.februārī LNT rīta raidījumā “900 sekundes” iedrošināja latviešus. Viņš teica, ka 16.marta leģionāru piemiņas pasākumi ir jāskaidro Latvijas sabiedrībai un pasaulei, bet nav pamata šī datuma atzīmēšanu kritizēt. Bērziņš atgādināja vēstures faktus, ka jau 1950.gadā ASV Pārvietoto personu komisija secinājusi, ka latviešu leģionāri nav kara noziedznieki, arī PSRS Augstākā Padome 1955. gadā pieņēmusi lēmumu par viņu rehabilitāciju. “Uzskatīt viņus (leģionārus) par noziedzniekiem – tas

ir ārpus saprāta robežām,” sacīja prezidents. “Kur tur ir briesmas no viņiem? Tā ir tik negodīga spēle! Tas ir vēl lielāks absurds nekā referendums. Kāpēc noliegt to, kur cilvēki ir tik daudz dzīvības zaudējuši, ieguldījuši sevi ar domu par Latvijas nākotni? Neredzu pamatu, kāpēc to noliegt,” piebilda prezidents. Viņš pauda nožēlu, ka, laikam ejot, atsevišķi cilvēki uz šo notikumu rēķina grib gūt sev politisko kapitālu. “Ne tikai šeit uz vietas. Ir pieteikušies [protestētāji] no daudzām valstīm, pat no tādām, kas atzina, ka šie cilvēki nav noziedznieki. Tāpēc man tas šķiet pilnīgi nepieņemams veids, kā pazemot Latviju un šos cilvēkus, kuru priekšā būtu galva jānoliec,” uzsvēra Bērziņš.

Prezidenta teiktais aplicina, ka nav jābaidās piedalīties 16.marta gājienā. Varat droši nākt! Starp



citu, ja kāds vēlas tikt gājienā, jāatceras, ka savlaicīgi jāpūlējās pie Doma baznīcas, jo iepriekšējos gados vēlāk piebiedroties bija neiespējami policijas izveidotā nosprostojuma dēļ.

Nāciet, protestējiet un pieprasiet dekolonizāciju! Piedaloties 16.marta gājienā, mēs pieprasīsim varai,

lai tā strādā latviešu tautas labā!

Uzziņai:
Kā katru gadu 16.marta piemiņas dievkalpojums Doma baznīcā sāksies plkst.10.00. Plkst.11.00 gājienā no Doma baznīcas dosimies nolikt ziedus pie Brīvības pieminekļa.

Mušas uz banāna domā, ka tas pieder viņām



Doc. Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

**LATVIJAS
DĒMONKRĀTIJAS
(BEZ)SAIMNIE-
CISKĀ
SASTĀVDAĻA**

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

**SEKAS –
“algoto mednieku un
vajāto sabiedrība”**

Politekonomiskā Elite visdažādākajos veidos vajā savu tautu – gan fiziski, gan ekonomiski, gan garīgi, gan dvēseliski. Ja kādreiz pastnieks nesa vēstuli, tad teica: “Dejo vai dzied – tev vēstule!” Tagad pastnieks ir nelaimes nesējs, noteikti atnesis atkal kādu

draudu vēstuli. Nesamērīgos apmēros ir pieaudzēts represīvais aparāts, kurš vajā cilvēkus visneticamākajos veidos. Sākot no cēla policistiem, kuri kā Baltkrievijā iesūtīti “partizāni” aiz stūra gaida upuri, un beidzot ar totālo “uzskaiti” jeb Nulles deklarācijām, voluntāriem tarifiem un nodokļiem. Policija policijai galā – ekonomiskā, finansu, ienākumu un izdevumu, aizdevumu un neatdevumu, jūras, upju un ezeru, dīķu un grāvju, pazemes, gaisa, mežu un krūmāju, piepilsētas un iekšpilsētas, tikumības un netikumības, bērnu un jauniešu, ārstniecisko un ķīmisko zāļu, celtniecības un neceltniecības, strādnieku-vergķeršanas, dvēseles, domu-ideju policija.

Izrādās, ka ir Organizētā noziedzība un Neorganizētā noziedzība, interesanti, kāda ir korupcija, ja pastāv “K” tikls? Visi labi atceramies Ventspils pasniedzēja aizturēšanu par idejas izteikšanu, ka izeju no krīzes varētu meklēt iespējamā lata devalvācijā. Bet tad jau par lata likvidācijas propagandu vajadzētu Kalnciema akmeņlauztuves pārpildīt! Šis piemērs labi nodemonstrēja, ka policijai ir arī domu policijas funkcijas. Tātad kādam ir uzdots sekot līdzi tam, kā izsakās, ko raksta mūsu

augstskolu pasniedzēji, zinātnieki, mākslinieki. Kāds, tāpat, pildot pavēli, izseko inteligenci. Toreiz arīdzan radās žurnālistu ideja, ka vajadzētu latviešu valodā aizliegt vai izņemt no apgrozības daudzus vārdus un izteicienus, piemēram, “man liekas”, “es domāju”, “it kā”, “varbūt” un tamlīdzīgus.

Runas un lēmumi par Cilvēkdrošību ir viens no tukšrunāšanas klasiskajiem paraugiem. Oficiālie hakeri – jebkurš notārs, bankas vai valsts ierēdnis – var savākt informāciju par jebkuru cilvēku un izmantot savtīgiem, pat krimināliem nolūkiem. Jau pieminētā “Nulles deklarācija” ir vajāšanas kalngals, kurš pārkāpj viselementārākās cilvēktiesības. Visu redzošā acs jūs redz gan globālajā, gan ESV, gan Latvijas monitorā – kā katram lopam fermā jau ir pa čipam vai digitālam signāla procesoram ausī, lai katru lopiņu varētu pareizi noganīt un nokaut.

Latvijā ir ieviesta “sociālā komandantstunda” visās tās izpausmēs. Jau rakstīju par to, ka spaidu pašcenzūra pat ir bīstamāka par oficiālo cenzūru, jo tā vairāk degradē radošu personību. *Starp citu, “sociālā komandantstunda” nosaka pat tādu sīkumu, ka līdz desmitiem vakarā jūs*

varat iedzert labu vīnu vai degvīnu, bet pēc desmitiem tikai “krutku” no policijas labi apsargātas “točkas”.

**SEKAS –
sabiedrība ir me-
diokrātijas un mārke-
tinga upuri**

Mediokrātija ir Masu Manipulācijas Līdzekļu īpašnieku un to operatoru vara. Kad ieslēdzat TV vai radio, jūs nokļūstat viņu varā. Tie “līdzekļi” ir domāti – kā jūs domājat – kam? Nosaukums jau pats pasaka – “Masām”, tas ir, pūlim. Ja tie būtu domāti cilvēkiem, tad jau tie nepildītu savas dēmonkrātiskās funkcijas. To funkcija ir tikai viena: masu manipulācija jeb latviski – jūsu mulķošana.

Ja jūs gribat saņemt informāciju, tad vienīgais, ko varu ieteikt: lasiet grāmatas, jo tur ir vieglāk graudus atdalīt no pelavām. Bet, ja jūs gribat saņemt patiesu informāciju no TV vai radio, tad jums ir jāuzliek trīskāršs siets, kurš atslēdz skaņu, kad sākas manipulācijas seanss.

Pirmais, kad uzstājas kāds orators, kurš jums “makaronus kārs uz ausīm”, piemēram, kāds Eiroparlamenta deputāts vai kāda “aita” no simtņieka.

Turpinājums 8. lpp.

LATGALES PĀRKRIEVOTĀJU UZBRUKUMS

Turpinājums no 1. lpp.

Šie rusifikatori uzskata, ka Latvijā krievu valodai vajadzētu būt vai nu mazākumtautības vai reģionālajai valodai, turklāt statusam jābūt juridiski nostiprinātam.

KAS ĪSTI IR REĢIONĀLĀ VALODA?

1992.gada 5.novembrī Eiropas Padomes dalībvalstis parakstīja “Eiropas reģionālo vai minoritāšu valodas hartu”. Sākumā hartas nosaukums bija paredzēts kā “Eiropas minoritāšu valodas harta”, bet, tā kā Francijā un daudzās citās Eiropas valstīs nav oficiālu minoritāšu, bet ir pilsoņi, kuri bez oficiālās valsts valodas reizēm ikdienā lieto arī kādu no reģionālajām valodām (piemēram, Francijā ir gandrīz 10 reģionālo valodu, bet visā Eiropā tuvu 60), tad, pēc politiska strīda, hartā par galveno priekšmetu kļuva “reģionālās vai minoritāšu valodas”. Turklāt starp reģionālo un minoritāšu valodu netiek likta vienlīdzības zīme.

Hartā dots tikai vispārīgs termina “reģionālā vai minoritāšu valoda” raksturojums – tā ir valoda, ko noteiktā valsts teritorijā (piemēram, Latgalē) tradicionāli lieto tie šīs valsts iedzīvotāji (piemēram, Latgales latvieši jeb latgaļi), kuri veido skaitliski mazāku grupu nekā pārējā valsts iedzīvotāju daļa (Kurzemes, Vidzemes un

Zemgales latvieši un citi pilsoņi).

Lai harta stātos spēkā kādā no valstīm, to ir ne tikai jāparaksta, bet arī jāratificē. Latvija šo hartu nav ratificējusi, un Latvijā tā nav spēkā. Taču hartas ratificēšana ir tikai viens no viediem, kā panākt, lai kādai valodai tiek piešķirts reģionālās valodas statuss. Reģionālās valodas statusu var iegūt arī bez hartas ratificēšanas, citos ceļos – tā Polijā reģionālās valodas statusu ieguva kašubu valoda pēc tam, kad Polijas Konstitūcijā tika veikta izmaiņas un tieši Konstitūcijā noteikts, ka kašubu apdzīvotajā reģionā kašubu valodai ir reģionālās valodas statuss.

Kāpēc krievu valodas aizstāvji cenšas ar Satversmes tiesas palīdzību panākt, ka krievu valoda Latvijā tiktu juridiski nostiprināta kā mazākumtautības valoda? Atbilde ir vienkārša. Atbilstoši hartai un valstu konstitūciju praksei, migrantu valodas neatbilst “reģionālās vai minoritāšu valodas” statusam. Latvijā krievu valoda ir uzskatāma par migrantu vai okupantu valodu, un, atbilstoši gan hartai, gan veselajam saprātam, krievu valodai kā okupantu valodai nav un nekad nebūs tiesību iegūt reģionālās valodas statusu.

VESELAIS SAPRĀTS?

Runājot par veselo saprātu. Februāra beigās



tirgus, sociālo un mediju pētījumu aģentūra “TNS Latvia” veica pētījumu, kurā noskaidroja, ka tikai 53 % Latvijas ekonomiski aktīvo iedzīvotāju neatbalsta ieceri novados, kuros skaitliski dominē cittautieši, atļaut krievu valodas izmantošanu saziņā ar pašvaldību. 45% (gandrīz katrs otrs!) atbalsta krievu valodas izmantošanu saziņā ar pašvaldību.

Bet šajā stāstā skumjākais ir tas, ka krievu valodas uzspiedēji nekānīgā veidā mēģina atņemt latgaļu (Latgales pirmiedzīvotāju) tiesības iegūt reģionālās valodas statusu savai valodai. Tieši krievu valodas uzspiedēji un krievu aģenti panākuši, ka latgaļu valodas aizstāvji tiek uzskatīti par latviešu tautas šķeltniekiem un apmaksātu “Maskavas roku”. Kamēr “nacionālpatrioti” (piemēram, Kuršite, Druviete, Āboltiņa) “blāva”, ka latgaļu valodas aizstāvji lej ūdeni uz Krievijas dzirnām, krievu valodas uzspiedēji ļoti veikli visus “apgāja” un, pastumjot malā latgaļus, ieņēma

pirmo vietu pie reģionālās valodas statusa durvīm.

Latgalē dabiskais latviskums ir tikai un vienīgi latgalisks – un tāds tas bijis no pirmsākumiem. Jo Latgalē būs stiprāks latgaliskums, jo Latgale kļūs latviskāka un mazāk krieviska! Ja tā saucamā latviskā valdība būtu piešķirusi latgaļu valodai reģionālās valodas statusu jau tad, kad to pirms vairākiem gadiem savos kongresos, rezolūcijās un piketos prasīja latgaļu biedrības, uzskatu, šodien krievu valodas ceļš uz reģionālās valodas statusu būtu pilnībā aizvērts.

Pagaidām Latgalē tieši latgaļu valoda ir lielākais šķērslis krievu valodas ceļā. Latgaliskuma un latgaļu valodas apkarotāji ir tie, kuri apzināti vai neapzināti ir palīdzējuši un joprojām palīdz nostiprināties krieviskumam Latgalē.

Tāpēc ir jāturpina cīņa par taisnību! Latgales pārkrievošanas uzbrukumu var apturēt ar latgaliskumu un reģionālās valodas statusa piešķiršanu latgaļu valodai.



VĒSTULE

16.MARTS – LATVIEŠU VAROŅU DIENA!

Mēs, bijušie 15.divīzijas karavīri – virsleitnants Roberts Zuika (šobrīd dzīvo ASV) un kaprālis Kārlis Zuika (dzīvo Vācijā) – caur laikrakstu “DDD” izsakām vēlēšanos garā būt kopā ar savu tautu 16.martā – kritušo karavīru, leģionāru piemiņas dienā.

Mūsu nemainīga pārliecība, ka vēlētiem tautas kalpiem svēts pienākums, apliecinot savu nacionālo nostāju, 16.martā ierasties pie Brīvības pieminekļa, kas ir latviešu tautas svētvietā. Pasaulei jāredz, ka Latvija ir civilizēta valsts, kas godina savus karavīrus.

Ja kāds kritušo karavīru godināšanā 16.martā saredz kādu sakarību ar nacismu vai fašismu, tad parāda, ka viņam nav ne mazāko zināšanu par to, kas patiesībā ir nacisms un fašisms.

“Latvijas valsts nenokrita no gaisa. Latvijas valsts radās pēc smagiem lieliem upuriem, pēc asinīm, pēc dzīvībām, kas tika par Latviju nodotas.”

(Dr. Kārlis Ulmanis)

**Kārlis Zuika
Roberts Zuika**

LATVIJAS FENOMENS

Vai ir vēl kāda valsts, kur tā mēdz būt,
Kur okupants par saimnieku var kļūt;
Ar naidu acīs pieprasīt, lai dod –
Un pamattauta steidz tam izkalpot?!

Šķiet, tikai Latvijā tāds fenomens,
Jo latviešos sēž kalpa sindroms sens.
Kur palicis ir senču garaspēks,
Ja tautu moka mazdūšības rēgs?

Nu varas radīts jaunvārds *saliedēt* –
Ar okupantiem tautu sakausēt;
Un tā nu varturi no ādas lien –
Kā okupantiem pielūgties, nudien! ...

Jel mosties, latvieti, vairs laika nav,
Dej okupants pa tavu galdu jau!
Ja nedzīsi to prom, kad uzprasās –
Par tautu stāstīs vien tik pasakās.

Ir naidnieks reģistrējies, ko tad vēl (!) –
Tam labu ceļavēju jānovēl!
Ar savu valodu, ko uzspiest grib,
Lai dodas prom, ka papēži vien zib!

Steidzīte

Saliedēt – šis vārds jau nu dzirdamas ikreiz, kad politikāni ver savu muti vaļā, tas kļuvis par viņu kalpošanas (okupantiem) saukli. Saliedēt okupantu šķaku ar pamattautu – latviešiem?! Tā tik ir viena “izcila domu pērle”, kas var rasties vienīgi mūsu varas elites “gudrajās” smadzenēs! Tagad, kad mūsu tautas nelabvēļi un ienaidnieki, apliecinot savu nelietību, paši ir sastādījuši savu sarakstu, lai nu liktu to lietā, un Saeima beidzot sāktu pildīt pašas pieņemto dokumentu (Deklarāciju par okupāciju) un sāktu risināt okupācijas seku likvidēšanas jautājumu, tā vietā tiek plānots, kā piekto kolonnu saliedēt ar latviešiem (!). Kaut kas tāds tik tiešām var notikt tikai Latvijā, tas ir nebijis fenomens, ar ko citas tautas “lepoties” nevar.

Kāda *latvietīte* (vadoties no valodas) piezvanīja reiz uz “Brīvo mikrofonu”, lai paslavētu premjerministru Dombrovski – viņa lepojoties ar tādu godājamu premjeru vēl arī par to, ka viņš nostājās pret 16. Martu, pat aicināja cilvēkus neiet ar ziediem pie Brīvības pieminekļa. Tikai diez vai šis “godājamais” premjers paudis tādu pašu attieksmi arī pret piekto kolonnu, kura 9. maijā visā savā godībā un *ekipējumā* dosies pie tā Pārdaugavas monstra svinēt savu uzvaru pār latviešiem.

Latvijā ir tik “izcila” valsts pārvaldes un drošības struktūras, ka okupantu provokācijas tās novērst nespēj, bet terorizēt un pazemot pamatnāciju – jā, to gan var! Kāds “gods”!

Nožēlojami, ka mūsu vidū ir (ar zemu pašapziņu) tik necienīgi un kangariski tautieši un tik “godājami” valsts varas pārstāvji.

Steidzīte Freiberga

MUĻĶĪBAS SLAVINĀJUMS

Libiešu Māra

Daudzu sabiedrībā pazīstamu cilvēku parakstītais “**Labas gribas manifests**” apliecina, ka manāmi sarosījusies kopš Atmodas laikiem apklusī Latvijas intelligēnce. Tas ir aicinājums uz “savstarpēju piedošanu, tiltu celšanu starp atsevišķiem cilvēkiem, visu mūsu izaugsmes veicināšanu”. Nenoliedzama ir manifesta autoru labā griba, paužot vienošanos mīlestībā pret Latviju “kā visu mūsu kopīgo dzimteni”, tāpat kā viņu **naivums** un **vēlmju domāšana**.

Ja mīlestībā pret Latviju ir vienojušies Mihails Gruzudovs, Varis Brasla, Marina Kostņecka, Daina Bruņiniece, Jānis Stradiņš, tad to nekādi nevar attiecināt uz nesenā referendumā ierosinātajiem (183 046 Lindermana piekritējiem) un cilvēkiem, kuri vēlas dzīvot latviskā Latvijā, nevis Krievijas guberņā.

Kādēļ latviešiem būtu jāatsakās no latviskas Latvijas? Lai “atstātu komforta zonu, kļūtu neaizsargāti, ievainojami un

panestu pretrunu spriegumu”? Šie vārdi ģeniāli raksturo situāciju, kādā latviešu tauta dzīvo jau 70 gadus, tomēr savstarpēja sapratne un iecietība nav radušās, drīzāk gan pieaugusi etniskā spriedze. Vai šādā gadījumā manifesta autoru iecerei ir kāds segums? Izrādās, ir! Visu atrisināšot “savstarpēja piedošana un atsacīšanās no rēķināšanas, kurš vairāk vainīgs”...

Arī tas jau ir sen dzirdēts – visiem un līdz ar to nevienam adresēts aicinājums, kas tomēr rada dažus jautājumus: kuram būtu jāpiedod? Kuram jāsaņem piedošana? Kā tā izpaudīsies? Vai iespējama piedošana bez iepriekšējas nožēlas? Vai tautas vēlēšanās saglabāt tās patību savā zemē ir grēks, kam nepieciešama piedošana? Vai un kad latviešiem piedošanu lūgs tie, kuri pat nedomā slēpt savu naidu pret tautu, kuras zemē dzīvo un uzskata par savu dzimteni? Šādi jautājumi prasa tūlītēju atbildi un rīcību – bez tām skaistie rosinājumi piedot un atsāties “Latvijas, sabiedrības un mūsu bērnu nākotnes vārdā” (cik pazīstama re-

torika!) tā arī paliks *uz pa-pīra*, turklāt “Labas gribas manifestā” ne ar vārdu nav pieminēta nedz latviešu tautas, nedz valodas vieta šajā *Vispārējās iecietības tūkstošgadu miera valstī* (ja neskaita mīlestības un cieņas apliecinājumu “Latvijai, tās unikālajai vēsturei, latviskajām tradīcijām un latviešu valodai”, kas šādā kontekstā ļoti izskatās pēc obligātas nodevas).

Pēcreferenduma gaisotni Latvijā grūti nosaukt citādi kā par demagoģisku – dominē ekonomisko problēmu piesaukšana; agitācija par tautas nobalsošanu, lai Latvijas pilso-

“Kādēļ latviešiem būtu jāatsakās no latviskas Latvijas? Lai “atstātu komforta zonu, kļūtu neaizsargāti, ievainojami un panestu pretrunu spriegumu”?”

nība tiktu piešķirta visiem nepilsoņiem; mēģinājumi “izsist” krievu valodai “reģiona valodas statusu” vismaz lielākajās pilsētās un Latgalē, pavisam nespektējot pašu ierosinātā referendumā rezultātus; prasības pēc valsts apmak-

sātas izglītības krievu valodā un lielākām tiesībām nepilsoņiem; draudi, ka, nesaņemot piekrišanu, SC varētu rosināt referendumu par 11.Saeimas atlaišanu...

Šobrīd radošā intelligēnce varētu nevis izkliegt skaistus saukļus, bet gan pierādīt, ka to ne velti dēvē par nācijas ziedu un acīm. Runājot K.Skalbes vārdiem, no tautas nevar prasīt lielu politisko gudrību, tāpēc ir tikai saprotami, ka liela daļa Latvijas sabiedrības priekšplānā izvirza ražošanas attīstību, darbavietu radīšanu, ekonomikas atveseļošanu.

Vai intelligēnces uzdevums nav pateikt, ka 20 gadus nepadarīts darbs vienreiz ir jāpadara?! Nepārprotami jāatgādina, ka Latvija ir nacionāla valsts ar atbilstošu vērtību sistēmu!

Turpinājums 8. lpp.

VIENĪGAIS RISINĀJUMS – DEKOLONIZĀCIJA

Turpinājums no 1. lpp.

Mārtiņš Kālis: Tāda ir visstingrākā pārliecība tam masīvajam krievvalodīgo skaitam, kas dzīvo Latvijā. Reti gadās sastapt patiesām labi integrējušos un pat, varētu teikt, asimilējušos krievus, kurus bieži

saprot. Tad man ir jautājums, vai politiķi, politologi un citi diskutētāji, kuri nepiedāvā kolonistu repatriāciju kā šā brīža situācijas risinājumu, tavuprāt, nav domājošas būtnes? Varbūt ir kāds cits iemesls,

mi. Iespējams, ka būs tāds periods kā Pirmā pasaules kara laikā, kad lielo juku laikā Latvija varēja izklūt no Krievijas impērijas žņaugiem un jaundibinātās Padomju Savienības draudiem un iegūt neatkarību. Līdzīgi varētu notikt arī nākotnē, ja sāktos pamatīgas jukas Krievijā un Eiropā. Domāju, ka tad arī Latvijā tie sasmirdētie ūdeņi varētu izkustēties.

Iespējams, šobrīd krievi negrib atgriezties Krievijā, jo viņi redz, cik Krievija tomēr ir dzīvošanai nepieņemam valsts. Bet, ja Krievijā sāktos kaut kāds pavasaris, ja no turienes pēkšņi nāktu kaut kāda svaiguma dvesma, ja tur kaut kas sāktu notikt uz labu, tad, iespējamas, krievi savas domas mainītu un labprāt sāktu atbalstīt šādas repatriācijas programmas – un kaut kas notiktu lietas labā.

DDD: Vai latvieši nav pārāk kūtri savas patiesās attieksmes parādīšanā pret kolonistiem? Varbūt tad, ja mēs nemitīgi krievvalodīgajiem atgādinātu, ka viņi šeit nav vēlami, pārmaiņas sāktos ātrāk?

M.K.: Man šķiet, ka kolonisti vairāk “raustītos” no latviešiem tad, ja latvieši būtu stingrāki savā pašapziņā, ar stingrāku mugurkaulu. Pašlaik viņi pret latviešiem izturas kā pret glēvium radījumiem. To es secinu no tiem pašiem interneta komentāriem un plašsaziņas līdzekļiem, no tā, kā viņi izsakās par latviešiem. Tā ir nicinoša un nievājoša attieksme. Ja latvieši būtu kaut ar tādu mazumiņu pašlepnuma kā Igaunijas prezidents, kurš, lai arī ir liberāls, tomēr atļaujas daudz ko pateikt, tad, domāju, latviešus arī vairāk cienītu un varbūt ieklausītos tajā, ko latvieši saka, tajā skaitā arī par repatriācijas un dekolonizācijas jautājumiem.

kādēļ viņi izvairās runāt par dekolonizāciju?

M.K.: Nezinu. Domāju, ka tas ir tāds latviešu naivums un stulbums, kas mums iesakņojies no formālās neatkarības atgūšanas – visu laiku cenšamies kaut kā izpatikt tiem kolonistiem, kaut kā ar viņiem sadzīvot, atrast to mīlo mieru ar viņiem. Kaut gan tas vienmēr bijis kā pret sienu, mēs joprojām cenšamies kāpt uz tā paša grābekļa, lai atrastu kaut kādu risinājumu. Man šķiet, tas ir tāds tipisks latviešu stulbums – nemācīties no savām kļūdām. Nezinu, kā vēl to var raksturot...

MAZAIS LEDUS LAIKMETS LATVIJĀ

DDD: Kam, tavuprāt, būtu jānotiek, lai kaut kas mainītos? Mūzikis Aivars Brīze intervijā mūsu laikrakstā izteicās, ka, viņuprāt, lai cik tas skarbi izklausītos, Latvijas neatkarības atjaunošanas laikā pārāk maz lijis asiņu, ka mums vēl būs jāizcīna sava patiesā brīvība. Vai tu tam piekrīti, varbūt ir kāda cita iespēja mainīt pašreizējo lietu kārtību?

Mārtiņš Kālis: Manuprāt, šis ir tāds sastinguma periods – mazais ledus laikmets Latvijas vēsturē. Latvieši ir ļoti sliktā situācijā, no kuras šobrīd neredzam izeju. Protams, nav labi cerēt uz kaut kādiem kariem, kaut kādu asins izliešanu, bet es tomēr jūtu, ka Eiropā miers nevaldis mūžīgi, ka būs satricināju-

būtībā ir latviešu dūres parādīšana, bet ne provokācija. Tā ir savas pašcieņas apliecināšana.

“Domāju, ka tas ir tāds latviešu naivums un stulbums, kas mums iesakņojies no formālās neatkarības atgūšanas – visu laiku cenšamies kaut kā izpatikt tiem kolonistiem, kaut kā ar viņiem sadzīvot, atrast to mīlo mieru ar viņiem.”

M.K.: Tā ir sava stāvokļa apzināšanās, tā ir temperatūras mērīšana. Ja tev organismā ir infekcija, tad palaižam temperatūra ir jāizmēra un jāpārliedz, ka vēl neesi īsti vesels, un jāapzinās, ko tu vari un ko tu nevari attiecīgos apstākļos. 16. martā tā temperatūra ir jāizmēra.

DDD: Ja pareizi tevi sapratu, tu uzskati, ka tik ilgi, kamēr pret 16.martu būs kāda pretreakcija, šim gājienam tieši šādā veidā ir arī jābūt?

M.K.: Tieši tā es arī uzskatu.

DDD: Un tad, kad būs veikta dekolonizācija, un kolonisti būs aizbraukuši, mēs varbūt varēsim arī tajā gājienu neiet...

M.K.: 16.marts pats par sevi gluži vienkārši ir datums – svarīgi ir tas, kāds ir 16.marta saturs. Šobrīd 16.marts ir kā protests tam, ka joprojām nav likvidētas padomju okupācijas sekas. Kad padomju okupācijas seku vairs nebūs, tad arī zudis iemesls pieņemt cīņu pret padomju okupāciju tādā formā.

DDD: Jā, mēs vienkārši atcerēsimies un godāsim karavīrus – leģionārus, kuri cīnījās pret padomju varu...

M.K.: Jā, katrā ziņā, kad nebūs okupācijas seku, tad nebūs iemesls to darīt tik uzstājīgi, kā tas ir obligāti jādara šobrīd.

“VL” BŪS JĀVEIC DEKOLONIZĀCIJA

DDD: Varbūt nedaudz par Nacionālo apvienību Saeimā (ja negribi, vari neatbildēt). Tu esi Saeimā pārstāvētās “Nacionālās apvienības” (“Visu Latvijai!”-TB/LNNK) biedrs, kandidēji pat Saeimas vēlēšanās. Daudzi latvieši, kuri balsoja par NA, šobrīd ir vīlušies un uzskata, ka nacionālie ideāli ir nodoti. Kā tu vērtē savu partijas biedru darbību Saeimā?

Mārtiņš Kālis: Tur tas stāvoklis ir divdomīgs, jo ar četrpadsmit deputātiem un diviem ministriem Nacionālā apvienība, protams, nav tas noteicošais politiskais spēks. Viņus var saprast tādā ziņā, ka viņi nav tie, kas pasūta mūziku, un viņi nevar diktēt “Vienotībai” un Zatlera partijai, kādam būtu

jābūt valdības virzienam vai kursam. Bet, protams, var piekrist, ka ne viss tur ir ideāli – ne visi no Nacio-

gad arī ir pienācis īstais moments runāt par to, ko darīt ar tik lielu Latvijai nelojālo cilvēku skaitu, kas ir ļoti neapmierināti ar dzīvošanu Latvijā, ar kārtību, kādai jābūt nacionālā valstī. Ko darīt ar viņiem? Vai tiešām viņiem nevajadzētu palīdzēt ar repatriācijas vai citām migrācijas programmām (ko daļēji var saukt arī par dekolonizāciju). Par to vajadzētu Nacionālai apvienībai tagad domāt.

DDD: Īstenībā jau ne tikai Nacionālajai apvienībai, bet ikvienam latvietim, kas sēž Saeimā. Vispār katram latvietim vajadzētu saprast, ka šis referendums, kurā it kā skaitliski latviešu valoda uzvarēja, nav nekāda uzvara, un tas nedod mums nekādas tiesības nolaist rokas un sēdēt, iedomājoties, ka tagad esam drošībā.

M.K.: Jā. Tagad jau modē ir nācis meklēt krievvalodīgo priekšā dažādus piekāpšanās ceļus, rakstīt kaut kādus tur labas gribas protokolus un izgudrot visādas citādas programmas, lai tik varētu draudzēties ar šiem cittautiešiem. Tikai nezin kāpēc paši cittautieši nemeklē ceļus, kā

“Valodas referendums bija pierādījums tam, ka krievvalodīgie Latvijā joprojām atbalsta PSR praksi.”

M.K.: Mana cerība ir tāda, ka kopš pēdējām Saeimas vēlēšanām, kur NA uzrādīja labus rezultātus, vēl nav pagājis pārāk ilgs laiks, un viss varbūt vēl var notikt. Ceru, ka pieņāks tas īstais brīdis, kad radīsies istā iespēja sākt runāt par padomju kolonistu izceļošanu. Tādam brīdim vajadzētu pienākt. Manuprāt, tas ir tik saasināts jautājums, ka par to varētu rasties domstarpības arī pašas Nacionālās apvienības iekšienē. Tā tas diemžēl arī vienmēr ir bijis, bet es ticu, ka šobrīd Nacionālajā apvienībā Saeimā ir deputāti, kas būtu gatavi runāt par kolonistu skaitu būtisku samazināšanu Latvijā.

Laikā, kad notika parakstu vākšana par krievu kā valsts valodu, kad notika gatavošanās referendumam un pats referendums, tad Nacionālā apvienība tika nostādīti kā tādi peramie zēni, kas nu ir pie vainas, ka latviešu valoda ir apdraudēta, ka viņi ir par daudz izrunājušies pirms tam un pacēlušī izglītības jautājumu, ka vajadzētu mazākumtautību skolās pāriet tikai uz latviešu valodu. Būtībā viņi bija nostādīti tādā stāvoklī, ka, vienalga, ko viņi tajā konkrētajā brīdī vēl teiks, viņi tiks noliegti. Varbūt tagad, kad referenduma kaislības būs norimušas, pienāks tas brīdis, kad varēs runāt par kaut kādiem jauniem jautājumiem. Varbūt ta-

draudzēties ar latviešiem?! Latvieši vien meklē iespējas, kā būt pa draugam ar šiem Latvijai naidīgajiem cilvēkiem, kā viņiem iepatīties. Šādi esam centušies viņiem izpatikt jau gadu desmitiem, un tas mums nav izdevies. Vai nevajadzētu tomēr meklēt ceļu, kā viņiem palīdzēt atrast sev labvēlīgāku dzīves vidi, nevis censties par katru cenu uzspiest to, kas viņiem izsauc vemšanu?

Kad presē parādās raksti, kur kāds izsaka ideju, kā mēs tagad integrēsim cittautiešus, piemēram, rīkosim dziesmu konkursu cittautiešu jauniešiem, lai viņi sāktu dziedāt latviešu mēlē, komentāri atklāj, ko paši krievvalodīgie par to domā – viņi izsmej un nīrgājas par latviešiem, un uzskata to par pazemojumu, ka kārtējo reizi viņus kādas cenšas integrēt. Viņi negrib integrēties! Viņos tas izsauc pretīguma sajūtu, ka viņus kāds te integrēs un izdomās kaut kādas programmas, lai mocītu viņus, lai sagādātu, viņuprāt, tādu pazemojumu viņiem, ka viņi te ir kaut kādi integrējamie. Kādēļ tas ir vajadzīgs, kādēļ tik ļoti pašiem pazemoties?!

DDD: Lai brauc projām, mums viņi nav vajadzīgi...

M.K.: Tieši tā! Mums drīzāk ir jāmeklē iespējas, kā sakārtot sabiedrības struktūru, lai sabiedrībā nebūtu tik liela etniskā spriedze.

Turpinājums 8. lpp.



vien nevar vairs atšķirt no latviešiem. Tādiem es tiešām novēlu, lai viņi atrod iespēju Latvijā palikt un dzīvot, jo viņi kaut ko arī Latvijai varētu dot... Bet to ir tik maz, ka viņus nekur neredz. Mums ir jārunā par absolūto vairumu – mati ceļas stāvus, kad par to milzīgo masu padomā.

AR KURU GALU DOMĀ VARTURI?

DDD: Vai piekrīti, ka principā jau nav cita risinājuma kā dekolonizācija jeb krievvalodīgo kolonistu repatriācija?

Mārtiņš Kālis: Es piekrītu. Bieži vien raisās dažādas diskusijas. Arī Nacionālā apvienībā (NA, “Visu Latvijai!”-TB/LNNK – red.piez.) ir dažādi viedokļi, bet man tur ir domubiedri, kuri uzsver, ka jāmeklē veids, kā pēc iespējas vairāk Latvijai nelojālo krievvalodīgo dabūt ārā no Latvijas. Diemžēl NA ir arī tādi, kas čīkst un vaid, ka to nevajag darīt – jāmēģina viņus asimilēt un integrēt. Es kā domājošs cilvēks arī dažreiz apsveru dažādas iespējas, piemēram, varbūt kādus no viņiem mēs tiešām varētu integrēt, un kā to izdarīt. Taču diskusiju rezultātā iekšēji vienmēr nonāku pie pārliecības, ka bez masveidīgas krievvalodīgo kolonistu izceļošanas te nekā labs nenotiks. Ja nelojālie krievvalodīgie te paliks tik lielā masā kā tagad, tad nav pamata kaut ko te integrēt.

DDD: Tu saki – domājošs cilvēks to loģiski

LATVIEŠIEM CĪŅA VĒL NAV BEIGUSIES!

Saruna ar “Daugavas Vanagu” Centrālās valdes priekšsēdētāju, atvaļināto Latvijas flotes admirāli **Andreju Mežmali**

Turpinājums no iepriekšējā numura

DEKOLONIZĀCIJA JAU SEN BIJA JĀVEIC

DDD: Jūs teicāt, ka Amerikā ir stingrāki pavalstniecības iegūšanas noteikumi, taču Latvijas gadījumā to stingrināšana vēl nenovērsīs visas problēmas. Ļoti būtiska atšķirība starp Ameriku un Latviju ir tā, ka Latvijas Republika, pretēji ASV, ir dibināta kā nacionāla valsts – kā

domāšanu, ar rusifikācijas uzdevumu – viņi visas durvis pasper ar kāju...

NO KĀ BAIĀMIES?

DDD: Laikraksta “DDD” kolektīvs brīnās, kāpēc ārzemju latvieši konsekventi neiestājās par šo okupācijas seku likvidēšanu, par tiesisku deokupāciju un dekolonizāciju. Ja mēs vienotos, tas būtu spēks! Ir vajadzīga tikai iedrosme no latviešu puses, bet vairums kā tādi glēvuļi

braukāja apkārt pa visu pasauli, bet pašus svarīgākos jautājumus nerisināja. Tagad kā tāda “varone” aicina piedalīties referendumā un balsot pret. Viņas pienākumos jau sen bija veicināt šo naidīgo elementu aizbraukšanu no Latvijas. Krievijas prezidents Putins izdeva rīkojumu par repatriāciju, tad, lūk, prezidentei vajadzēja veicināt Latvijas un Krievijas sadarbību tieši šajos jautājumos. Bet tas jau nav noticis, un tagad tie, kas pabijuši pie varas, vēl tēlo varoņus...

A.M.: Tur tā nelaime, ka dzīves apstākļi šeit, Latvijā, svešautiņiem ir labāki nekā Krievijā. Un tā ir būtiska lieta.

DDD: Mēs jau viņiem arī tos nodrošinām – mīļi un labi izturamies, noslaucām viņu splāvienus, un viss...

NATO – DROŠS VAIROGS DEKOLONIZĀCIJAI?

DDD: Mēs esam iestājušies NATO, tas it kā ir drošības garants – tāpat mums nav jābaidās no dekolonizācijas procesa?

Andrejs Mežmalis: Tas arī ir vienīgais drošības garants, kas mums ir! Es personīgi domāju, ka, ja Latvija, tāpat Igaunija un Lietuva, nebūtu NATO, tad ļoti viegli varētu ar mums notikt tas pats, kas notika Gruzijā. NATO piektais paragrafs noteic, ka uzbrukums vienai valstij, ir uzbrukums visām. Tieši tāpēc arī Latvijas karavīri tagad karo Afganistānā.

Domāju, ka pa šiem gadiem latviešu karavīri ir ļoti izcili sevi parādījuši.

daļa no NATO valstu robežām.

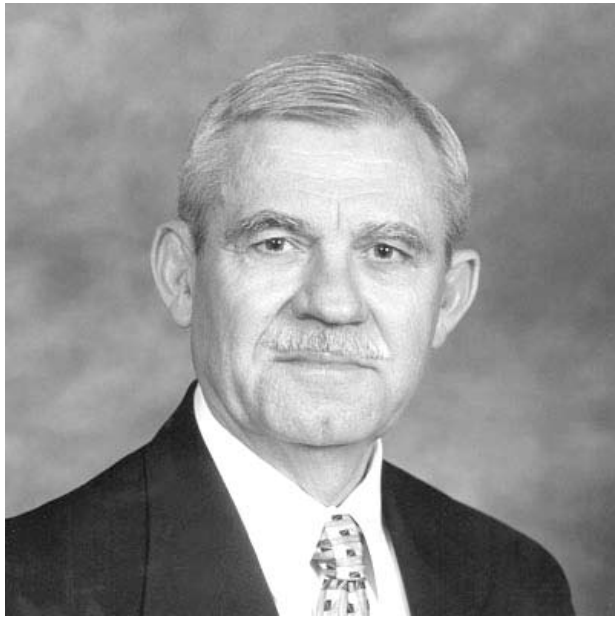
DDD: Tad kādēļ tādas bailes no dekolonizācijas? Ja mēs savu artavu dodam NATO – mūsu puīši ir Afganistānā, tāpat bijuši arī Irākā, tad esam tiesīgi saņemt palīdzību un aizsardzību dekolonizācijas procesā. Vai ne tā?

A.M.: Ja es būtu valdībā, tad noteikti darītu citādāk, nekā tas pašreiz notiek. Tāpēc es nevaru neko specifisku tagad komentēt...

DDD: Bet jūs atzīstat, ka nebūtu jābaidās no dekolonizācijas procesa?

A.M.: Mums arī ir jāsaprot, ka mums ir šis NATO vairogs, un tā ir garantija, ka no ārpuses nebūtu jābaidās. Praktiski lielie NATO ģenerāļi, štābi un arī politiskie spēki ir iesaistīti NATO darbībā. Domāju, ka mums nav jābaidās.

NATO ir ļoti nopietna, spēcīga Alianse, kas pastāvējusi daudzu gadu garumā. Mēs neesam vienīgā mazā valsts. Tikai domāju, ka mums ļoti ir jāatbalsta visi tie principi, kas ir atļauti NATO alianšē. Tā balstās uz kopīgiem spēkiem. Piemēram, ātrie reaģēšanas spēki, kas ir vajadzīgi, – arī mūsu cilvēki tajos ir iekļauti. Katrai valstij ir savi pienākumi. Tas būtu tāpat kā, kad kādā rajonā ģimenes saiet kopā, sak, mums te baigās problēmas, policija neko



nedara, tāpēc mēs paši patrulēsim pa savu apkārtni, ja redzam kādu žulik, viens rīkoties nevar, bet apvienojoties kaut ko varam panākt. Tādā veidā faktiski arī darbojas šī Alianse – uzbrukums vienam ir uzbrukums visiem.

DDD: Šī masa, kas ienākusi okupācijas rezultātā, būtībā ir piektā kolonna, ārējais ienaidnieks mūsu teritorijā, caur kuru var darboties Krievijas politiskie spēki, tāpat arī specdienesti. Un tas arī tiek darīts. Līdz ar to NATO valstu teritorijā atrodas naidīga piektā kolonna. Starptautiskās tiesības paredz, ka, ja ir bijusi okupācija un kolonizācija, tad ir veicams pretējais process, t.i., deokupācija un dekolonizācija. Nesaprotu, ko te gadiem ilgi “filozofēt” – ja jau pat NATO garantē aizsardzību pret Krievijas dūsmām, tad kas vēl kavē? Turklāt pašai Krievijai arī vajag savus tautiešus.

A.M.: Lielā mērā es jums piekrišu. Bet es to nevaru veikt un arī jūs to

nevarat veikt – tas ir jāveic cilvēkiem, kas valstī vada visas lietas un pieņem lēmumus.

DDD: Tāpēc tautai ir jākļūst gudrākai un drosmīgākai, lai pieprasītu un piespiestu valsts varu rīkoties.

A.M.: Jā, tieši tā.

DDD: Tad ko jūs novēlētu latviešiem?

A.M.: Vissvarīgākā lieta ir vienotība – vienotība domās un darbos. Vēsture ir pierādījusi, ka tajās reizēs, kad esam bijuši vienoti, vienmēr esam guvuši panākumus. Un, ja mēs runājam par šīm problēmām, kuras nupat apspriedām, tad to visu var panākt, ja vien cilvēki ir vienoti! Nesaprotu, kā tas drikstēja būt – veselas ģimenes šeit tika iznīcinātas, un pavisam sveši cilvēki ievācās un vēl tagad dzīvo viņu dzīvokļos un mājās...

DDD: Pirmkārt, tas ir aizskaroši, otrkārt, prettiesiski.

A.M.: Jā, tieši tā.

*Intervēja
Līga Muzikante*

latviešu tautas valsts, pat teritorija tika noteikta tieši latviešu etnogrāfiskajās robežās. Taču starptautiskā nozieguma – Latvijas okupācijas – rezultātā šeit tika izmainīts nacionālais sastāvs tik ļoti, ka tas vēl joprojām reāli apdraud latviešu tautas pastāvēšanu, tāpēc no neatkarību atguvušās valsts puses, manu prāt, ir noziedzīgi neveikt dekolonizāciju un nohlusiņāt šos jautājumus, jo tas pazudina latviešu tautu un Latvijas valsti kā tādu. Jūs taču man piekrtāt?

Andrejs Mežmalis: Dekolonizāciju kā tādu vajadzēja veikt jau pirms 20 gadiem...

DDD: Tas ir pats par sevi saprotams. Nu jau desmit gadus ar “DDD” starpniecību cenšamies latviešiem šīs problēmas skaidrot un viņus iedrošināt, bet mūsu tautieši tik un tā apņēmīgi dodas nacionālās tragēdijas virzienā.

A.M.: Es jums pilnīgi piekrišu, ka tas ir jautājums, kas līdz šai dienai nav atrisināts.

Piemēram, arī Vācijā dzīvojošiem turkiem jau vairākās paaudzēs nedod pilsonību, jo viņi nenāk no pamattautas. Domāju, ka jums ir pilnīga taisnība, ka arī Latvijā tā ir būtiska lieta – mēs nevaram masveidīgi dot pilsonību cilvēkiem, kuri pat nerespektē Latvijas Satversmi un Latvijas valodu.

Manuprāt, Latvijas valdībai ir nopietnāk jāpārskata šie noteikumi. Ja ir cilvēki, kuri dabūjuši pilsonību, bet nerunā valsts valodā, tad rodas jautājums, vai viņi pilsonību ir nopirkuši. Cik es te dzirdu no šur tur runātā, tad laikam tā tas arī varētu būt.

DDD: Turklāt turki Vāciju nekad nav okupējuši. Šeit ir pavisam citi apstākļi! Mūsu kolonisti uz šejieni ir braukuši kā uzvarētāji ar lielimpērisku

baidās. Kur ir tas noslēpums šai nevarībai? Sliktāk taču būs vienīgi tad, ja mēs neveiksim deokupāciju un dekolonizāciju – tad tik tiešām nonāksim līdz stihiskai asins izliešanai.

Andrejs Mežmalis: Jā, saprotu. Bet es personīgi domāju, ka 16.marts arī ir datums, kad lielākā skaitā jāiet uz baznīcām, tad gājienā – mēs pieminām kritošo karavīru dvēseles un aizlūdzam par tām. Būtu jāparāda, ka cilvēki lielā skaitā iet un piedalās!

DDD: Šī cīņa latviešiem taču nav beigusies?

A.M.: Jā, protams, nav beigusies – 18.februāra referendums jau to pierāda.

DDD: Tas nozieks dienestu un ģenerālprokuratūras acu priekšā...

A.M.: Jā, pilnīgi visu acu priekšā iebrauc viens svešs cilvēks no citas valsts, ne-

“Vēsture ir pierādījusi, ka tajās reizēs, kad esam bijuši vienoti, vienmēr esam guvuši panākumus.”

būdamš ne latvietis, ne krievs, un organizē šādas pretvalstiskas lietas. Kur bija visi varas pārstāvji un drošības struktūras ar Valsts prezidentu priekšgalā? Tā jau ir pilnīga provokācija no ārpuses – ne no iekšpuses.

DDD: Tas tikai liecina par mūsu valsts pamatu totālu grūšanu, ja reiz kaut kas tāds ir iespējams.

A.M.: Skatoties televīziju un lasot avīzes, tagad redzu lielu aktivitāti – beidzot arī mūsu politiķi saprot, kas tad īsti notiek.

DDD: Šaubos. Vai tad viņi ir bijuši tik aprobežoti, ka iepriekš neko nav redzējuši – viņi, kuri ir valsts vadībā un kuriem pieejama visa slepenā informācija?! Tā pati Vaira Viķe-Freiberga – prezidente būdama,

Es arī, kad biju Latvijas NBS Mācību vadības pavēlniecības komandieris (visas mācības nāca caur mani, sākot no karavīra līmeņa praktiski līdz bataljona brigādes līmenim), sapratu, ka NATO ir vairogs, bez kā Latvija vispār nevar iztikt. Ja tāda vairoga nebūtu, domāju, potenciālam naidniekam būtu ļoti viegli te izprovocēt jebko. Atceros, ka pirms iestāšanās NATO Latvijas, arī Igaunijas un Lietuvas, gaisa telpa nepārtraukti tika pārkāpta. Tajā laikā lidoja iekšā Krievijas lidmašīnas, bet, līdzko iestājāmies NATO, tika izvietoti iznīcinātāji Baltijā, un tikko tie pacēlās, tas pārkāpējumi bija liels šoks. Mums jāsaprot, ka Latvijas robeža ir arī NATO robeža, kas ir sestā

KAD BEIDZOT SAEIMA ATVĒRS “ČEKAS MAISUS”?

Saeimas deputātei, Cilvēktiesību un sabiedrisko lietu komisijas priekšsēdētājai Inārai Mūrniecei

Mans traucēšanas iemesls ir rosināt Saeimu pieņemt likumu par “čekas mai-su” atvēršanu un atcelt visus nodevīgos lēmumus, kas sargā latvju tautas bendes – čekistus. Pagājis jau vairāk nekā 20 gadu kopš nosacītās neatkarības atgūšanas, bet es, politiski represēts nacionālais disidents, nevaru piekļūt saviem čekas dokumentiem, lai atmāskotu čekas spiegos, kas izsekoja manu ģimeni daudzus gadus desmitus. Spiegu liecības figurēja pret mani vērstajā politiskajā farsā Augstākā tiesā 1981.gada 6.–8.jūlijā. Tas ir ne tikai manu cilvēktiesību pārkāpums vai tagadējās varas “pateicība”, ka aizstāvēju Latviju un latviešu valodu okupācijas režīmā, – tā ir pastāvīgās varas pretīga pazemība latvju tautas benžu, čekistu un okupantu (piemēram, kā židu izcelsmes Lindermans), priekšā un splāviens manā, Latvijas patriota, sejā!

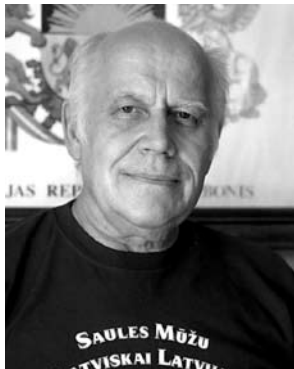
Jau 17 gadu vecumā nokļuva čekā par proklamāciju izplatīšanu, atteikšanos no pilsonības, pasu sūtīšanu uz Maskavu, bet par uzsaukuma aicinājumu, kas tika iespiests trimdā ar prasību anulēt Ribenropa-Molotova slepeno nolīgumu, izvest okupācijas karaspēku un rīkot brīvas vēlēšanas, izbeigt latviešu valodas un latviešu diskrimināciju... un citu, es tiku tiesāts 1981.gadā. Nekur nebaidījās aizstāvēt visu latvisko un Latviju. Daudzas čekas pratināšanas pārdzīvoju ne tikai es, bet arī mana sieva. Vienā nenormāli garā pratināšanā pat tika pielietota hipnoze un cigaretes ar narkotiku.

Viss, ko man izsniedza TSDC (Totalitārisma seku dokumentēšanas centrs), bija čekas spiegu ziņojumi par manu pret-padomju darbību un propagandu. Tas diemžēl ir viss. Nožēlojami! Neticami!

Lūdzu Jūsu, VL un citu partiju atbalstu šī jautājuma virzīšanai Saeimā. Vai tiešām es nomiršu un nezināšu noziedzniekus – šos čekas neliešus?! Lūdzu palīdzēt man, cietušajam, piekļūt saviem dokumentiem, atmāskot čekas spiegos un atvērt “čekas maisus”!

Gaidu izsmelošu atbildi un PALĪDZĪBU!!! Taisnības stundai ir jānāk.

Cienā,



Lotārs Stūre
PSRS okupācijas režīmā politiski represēts nacionālais disidents (nacionālais pretošanās dalībnieks), ASV



VĒSTULE

MĒRDĒŠANA JEB
REŽĪMA AIZKULISES

Eva Bule

Latgalē

Aiz sīrupainām runām par patriotismu un darbu it kā tautas labā, aiz, manuprāt, liekulīgās apkāršanās ar sarkanbaltsarkanajām lentītēm patiesībā Latvijā ilgstoši vērojami “sarkanīgo” mērdētāju mēģinājumi organizēt visdažādākās nejdzības, lai novērstu uzmanību no patiesībā notiekošā, no latviešu saucieniem pēc dekolonizācijas, pēc glābīņa! Rodas iespaids, ka līdzīgam nolūkam arī Latvijas Radio 2 uzdots atskanot realitātes izjūtu slāpējošu mūziku, kuru režīma pārstāvji mēģina pasludināt par populāru. Valdošo centienus iedzīt latviešus apātijā saskatu notikušajā laikraksta “DDD” reklāmas cenzēšanā. Laikraksts “DDD” aicina cīnīties par tautas glābšanu, aicina nenolaist rokas, jo tauta iet bojā. Kopumā režīma aktivitātes atgādina mērdēšanu gan pārnēstā, gan tiešā nozīmē.

Pavisam nesen mūsu valstī slēdza daudzas slimnīcas. Bija dzirdamas neskaitāmas sūdzības, ka cilvēki mirst ātrās palīdzības mašīnās, jo nespēj vairs aizbraukt līdz slimnīcai. Pēdējā laikā par to vairs nerunā, bet valstī pāršalca jauna ziņa, ka Latvijā zuduši pat veseli ciemi, tajos vairs nav iedzīvotāju, tomēr neviens par to netiek saukts pie atbildības. Latvijas pamatnāciju iznīcina. Manuprāt, arī Latvijas policija nespēj radīt drošības sajūtu.

“Pamats domāt, ka Latvijā kopumā tik draudīga situācija izveidojusies tāpēc, ka mūsu valstī drošības iestāžu darbinieku, militārpersonu vidū ir daudz okupantu, nelojālu personu, ienaidnieku. Rodas jautājums, kam gatavo Latvijas armiju – vai pret latviešu zemi un tautu?”

Ļoti apdraudēti Latvijā ir cilvēki, kuri iestājas par tautas glābšanu, tādā par dekolonizāciju. Režīmam pakļautie masu mediji atstāj bez ievēribas faktu, ka vēl šodien nav sodīti noziedznieki, kuri 2004.gada 12.martā veica teroraktu pret Latvijas Nacionālās frontes priekšsēdētāju Aivaru Gardu. Kas zina, varbūt vainīgie ir ļoti augstos amatos, tāpēc ir tik neaizsniiedzami. Joprojām neatklāts slepkavību mēģinājumus piedzīvoja arī laikraksta “DDD” veidotājas. Vardarbīgā uzbrukumā cieta pat laikraksta “DDD” redaktore Līgas Muzikantes dēls. Spridzinātas, dedzinātas laikraksta “DDD” redakcijas durvis, apdraudot arī attiecīgā daudzstāvu nama iedzīvotājus. Joprojām vainīgie nav sodīti, bet pirms dažiem gadiem tieši laikraksta “DDD” veidotāji 16.martā tika aizturēti un stundām turēti policijas iecirknī... Pamats domāt, ka Latvijā kopumā tik draudīga situācija izveidojusies tāpēc, ka mūsu valstī drošības iestāžu darbinieku, militārpersonu vidū ir daudz okupantu, nelojālu personu, ienaidnieku. Rodas jautājums, kam gatavo Latvijas armiju – vai pret latviešu zemi un tautu?

Abrenes nodošanas laikā man bija iespēja kontaktēties ar militārpersonām, arī topošajām (kadetiem). Atceros, reizē, kad zem četrām acīm jautāju kadetu viedokli par Abrenes nodošanu, toreiz notikušo latviešu leģionāru atceres gājiena traucēšanu – kadeti atbildot sāka runāt čukstus. Bija redzams, ka jaunie cilvēki sapratuši, ka Latvijā par patiesās vēstures, varoņu pieminēšanu var piemērot sankcijas.

Kontaktējoties ar nacionālo partizānu, latviešu leģionāru, Latgales Vanagu pārstāvjiem radās iecere uzaicināt īstenos Brīvības cīnītājus uz tikšanos ar kadetiem (topošajām militārpersonām). Lai šo ieceri īstenotu, vērsos pie militāras organizācijas administrācijā strādājoša kunga un izstāstīju, ka Brīvības cīnītāji labprāt tiktos ar jauniešiem, lai pastāstītu par to, kā viņi paši, jaunieši būdami, ar ieročiem rokās aizstāvēja Tēvzemi gan pret sarkanajiem fašistiem, gan zili pelēkajiem okupantiem. Tomēr virsnieka uzplečus nēsājošais indivīds atbildes vietā sāka šķobīties, gorities, līdz beidzot izdvesa, ka Latvijā esot pieņemta kaut kāda versija, un tās versijas cienītājiem varot nepatikt Brīvības cīnītāju klātbūtnē un stāstītais, tādēļ piedāvājums tika kategoriski noraidīts. *Zivs pūst no galvas!* Latvijā augstos krēslus sasēdināti tādi, kuri pūde visu tautu, mērdē nacionālo garu.

Izteicu sašutumu par Abrenes nodošanu, aicināju virsniekus iesaistīties Abrenes aizstāvēšanā. Pretī saņēmu draudzīgus brīdinājumus – ja tā turpināšu runāt par Abreni, man varot rasties problēmas. Daudzkārt man tika aizrādīts, ka, izsakoties par Abrenes aizstāvēšanu, es neesot sievietē, jo tādējādi iestādoties par karu. Mūsu valstī kopumā tiek ierobežoti nacionāli noskaņoti cilvēki, bet vajadzētu būt tieši pretēji!

BEZ KONFRONTĀCIJAS
KOMFORTA NEBŪS!

Saruna ar LTV Sporta redakcijas žurnālistu un juristu Normundu Melderi

Turpinājums no
iepriekšējā numuraKOMPROMISS
IR ZAUDĒTĀJU
CEĻŠ

DDD: Kā jūs teicāt – cilvēkus neinteresē būtība, viņi nevēlas cīnīties un risināt grūtas situācijas. Šķiet, ka lielākā daļa sabiedrības, arī žurnālisti, baidās konfliktēt, lai gan tieši šādi iespējams rast risinājumu.



Normunds Melderis: Tieši tā! Tā ir latviešu psiholoģija. Bet vissliktākais, ka cilvēki to nesaprot. Viņi domā, ka ar šo konformismu tie sasniegs komfortu. Taču, ja neiesim uz kon-

ar nepārprotamu, aktīvu nosodījumu. Parasti medijiem patīk pasniegt, ka tur kaut kādi “radikāļi no Gardas organizācijas” kaut ko dara, bet pārējie latvieši domā pavisam citādi. Bet tā tas nav! **Visi latvieši domā tāpat – tikai mājās, virtuves sarunās...** Patiesais noskaņojums dažkārt parādās interneta komentāros.

Šobrīd vēlēšanas beigušās, un skatīsimies, kā mainīsies sabiedrisko mediju vadība, jo tā lielā mērā noteiks toni. Ja, piemēram, sabiedriskais medijs būs ļoti ass, tad TV3 būs vēl asāks. Ja mainīsies mediji, varbūt kaut kas uzlabosies.

LATVIEŠU
VIENTIESĪBA IR
FANTASTISKA

DDD: Tomēr, kā jau jūs rakstījāt: kāda jēga, ja visi runā tikai par ekonomiku, bet nerunā par lietām pēc būtības – par valsts pamatiem, par nacionālu valsti, par latviešu tautas pastāvēšanu. Kāda jēga tam, ka

nepieciešamību, kā to dara laikraksts “DDD”?

N.M.: Protams!

Latviešu vientiesība ir fantastiska. Un žurnālisti ar savu zemo līmeni šo vientiesību paildzina. Pēc neveiksmīgā eksperimenta divdesmit gadu garumā joprojām runā par integrāciju... Sarmītes Ēlertes izstrādātā programma pa-

Ko darīja pārdevēja – jauna meitiņa-peciņa? Uzreiz pārmetās uz krievu valodu. Beigās iznāca tā, ka meitiņa runāja krieviski, bet sievietē vienu vārdu latviski, otru – krieviski. Pārdevējai pajautāju – *klausies, ko tu dari?! Bet viņa nesaprata manu izbrīnu. Cilvēks nesaprot, ka būtībā viņš ir valsts goda nesējs, nevis*

“Paskatieties, kā Vācija un Francija runā par neveiksmi cietušo integrācijas ideju. Un to saka lielas nācijas! Latvijā šiem jautājumiem būtu jāpievēršas vēl nopietnāk.”

redz, ka katram latvietim vajagot integrēt divus krievus. Tas tiešām ir tik naivs uzdevums! Ja tas būtu izdarāms, tad jau divdesmit gadu laikā būtu paveikts. Situācija drīzāk ir otrāda.

Aivars Garda: Tie, kuri aizgāja parakstīties par krievu valodu, skaitās jau “integrēti”. Iznāk, ka viņi ir jāintegrē vēlreiz?!

N.M.: Jā, šādas muļķības runā tie, kuri nespēj vai negrib saprast notiekošo. Paskatieties, kā Vācija un Francija runā par neveiksmi cietušo integrācijas ideju. Un to saka lielas nācijas! Latvijā šiem jautājumiem būtu jāpievēršas vēl nopietnāk.

KOPDZĪVE NAV
IESPĒJAMA!

DDD: Kāds mūsu ārzemju paziņa, uzzinot, kā auklējamies ar okupantiem, kā ļaujam viņiem dzīvot mums uz kakla, teica, ka latvieši ir mazohistu tauta...

Normunds Melderis: Jā, tā arī ir. Visu laiku izvēlamies kompromisu – “vajagot iet uz pārrunām”. Man tas liekas smieklīgi. Latvieši domā, ka, ja viņi labi nokalpos, tad būs baigi foršie džeki. Piemēram, kad benzīntankā norēķinājos par degvielu, man priekšā stāvēja krievu sieviete, kura, kaut ar akcentu, runāja latviski.

tikai kaut kāds maznozīmīgs pārdevējs.

Igaunis, piemēram, ar vietējo krievu šādi nekad nerunās, un tas ir dabiski, tā ir normāla valstiska domāšana. Ja paklausās, ko runā Ilvess un ko mūsu vecā čupa...

Aivars Garda: Latviešiem ir tiesības sacelties, lai kaut ar varu izdzītu okupantus no savas zemes, ja tautai draud bojāeja.

N.M.: Skaidrs ir viens – ar šādiem “krieviem” kopā vienā valstī mēs dzīvot nevaram – viņiem ir pavisam cita civilizācija. Dzirdu no ekspertiem, ka SC jāņem valdībā tāpēc, ka viņi vēlēšanās ieguva trīsdesmit procentu vēlēšanu balsu. Absurdi spriedelējumi! **Padomājiet, kādā ceļā SC vēlētaji te nokļuva – starptautiskā nozieguma rezultātā!**

SC nekad nav bijis un, domāju, nekad arī nebūs valdībā. Viņi un viņu vēlētajš nepieder Latvijas valstij, un viņi nekad nepieņems latviešu tautas noteikumus. Paskatieties, cik jau ilgi, no 1940.gada, viņi te dzīvo, bet nav transformējušies (asimilējušies) šajā sabiedrībā – viņi to nepieņem. Sabiedrība arī viņus atgrūž, bet viņi neizjūt un neapjēdz, ka paši pie tā ir vainīgi.

Interviju sagatavoja
Liene Apine

CIK ILGI?

Cik ilgi var rīt citu tautu asinis,
Cik ilgi var zagt un slepkavot
Šis sātaniskais krievu šovinists,
Kuru “demokrāti” vēl aizvien
Var bezkaunīgi attaisnot?

Tiem elles likumi
Un Dieva taisnība sveša.
Un, lūk, jau pienākusi kārtā
Pazust manai valodai –
Manis paša zemē
Tā likta uz sārta.

Jūlijs Trops

ZALĀ GRĀMATA

Muammārs Kadāfi

Lībijas prezidents

Turpinājums no iepriekšējā numura (sākums "DDD" Nr.16(246))

NĀCIJA

Nācija nodrošina cilvēkam plašāku politisko un nacionālo aizsardzību nekā cilts. Tribālisms, fanātiska pieķeršanās savai ciltij, sagrauj nacionālās jūtas, atslābina uzticību savai nācijai un kaitē tai, tieši tāpat kā cilvēka pieķeršanās ģimenei mazina viņa uzticību ciltij un atslābina to. Nacionālais fanātisms pat tādā pakāpē, kādā tas piemīt nācijai, apdraud cilvēci.

Nācija vispasaules sabiedrības ietvaros ir tas pats, kas ģimene cilts ietvaros. Jo stiprāks naidis starp ģimenēm, kuras ietilpst cilti, jo stiprākas katras ģimenes savstarpējās saites, jo lielākus draudus šīs ģimenes rada ciltij. Analogas parādības ir vērojamas ģimenē: jo izteiktāka ir viena ģimenes locekļa nepatika pret otru, jo stingrāk katrs no viņiem aizstāv savas personīgās intereses, jo vairāk ir apdraudēta ģimenes pastāvēšana. Ja ciltis, kuras veido nāciju, naidojas un katra cilts uzstājīgi aizstāv tikai savas intereses, nācijas pastāvēšanai draud lielas briesmas.

Nacionālais fanātisms,

“Ja valsts ir mononacionāla, tad tā pastāv ilgi un bez izmaiņām, bet, ja kolonizācijas vai pagrimuma rezultātā situācija pārmainās, tad, nacionālās cīņas, nacionālās atdzimšanas un nacionālās vienotības lozungu iedvesmota, tā sāk cīņu par savu neatkarību un atdzimst no jauna.”

spēka lietošana pret vājākām nācijām, kā arī vienas nācijas progress uz otras īpašuma iekarošanas rēķina nodara ļaunumu un kaitē visai cilvēcei.

Tomēr stiprs, sevi cienošs cilvēks, kurš apzinās savas personīgās atbildības pakāpi, ir nepieciešams un noderīgs ģimenei. Stipra, sevi cienoša ģimene, kura apzinās savu sociālo un materiālo nozīmi, ir noderīga ciltij. Attīstīta, civilizēta un ražojošā nācija ir noderīga visai pasaulei. Sabiedrības politiskā un nacionālā struktūra degredējas, ja tā nolaižas līdz sociālu kategoriju līmenim, līdz cilts un ģimenes līmenim, kontaktējas un rēķinās tikai ar tām.

Nācija ir liela ģimene, kas nogājusi attīstības ceļu no cilts līdz cilšu kopībai. Ģimene var kļūt par nāciju, tikai noejot cilts, cilšu dalīšanās un cilšu sajaukšanās stadijas. Tas ir ilgs-tošs sociāls process. Taču dabiskais laika plūdums, no vienas puses, sekmē-

dams jaunu nāciju rašanos, no otras, noved pie veco sairšanas. Līdz ar to jāsecina, ka jebkuras nācijas veidošanās vēsturiskajā pamatā ir izcelsmes un likteņa kopība, turklāt izcelsmes kopībai ir galvenā loma, bet likteņa kopībai – otršķirīgā.

Nācijai ir raksturīga ne tikai izcelsmes kopība, kaut arī šī pazīme ir nācijas pamats. Nācija ir vēsturiski izveidojies cilvēku konglomerāts, kas apdzīvo vienu teritoriju, veido vienu vēsturi, kultūras mantojumu un kopīgu likteni. Tātad, izņemot asinsradniecību, nācijas formēšanās galīgajā rezultātā svarīgs ir SAPLŪŠANAS FAKTORS UZ KOPĪGA LIKTEŅA PAMATA.

Bet kādēļ tad pasaules kartē vienas varenas valstis izzūd un to vietā rodas jaunas? Vai šīs parādības pamatā ir politiski iemesli, kuriem nav nekāda sakara ar Trešās Vispasaules Teorijas sabiedrisko raksturu, vai tam ir arī sabiedriska rakstura iemesli, kas tieši saistīti ar šo Zaļās Grāmatas nodaļu? Paraudzīsimies.

Ģimene, bez šaubām, ir sociāls, nevis politisks veidojums. Tas pats attiecas uz cilti, jo tā ir ģimene, kas pēcnācēju skaita rezultātā kļuvusi par daudzām ģimenēm, kas veido cilti. Nācija ir skaitliski izaugusi cilts, kas ir sadalījusies jaunos atzarojumos un jaunās ciltis.

Nācija ir sociāls veidojums, kura pamatā ir na-

tiecas pēc nacionālās neatkarības, izjūk. Tā tas ir noticis ar slavenām pasaules impērijām, kuras visas ir bijušas nāciju kopības un savu nacionālistisko tieksmju dēļ uzsākušas cīņu par savu neatkarību, kas arī noveda līdz impēriju kā politisku veidojumu sabru-



kumam, bet to veidojušie elementi panāca atbilstību savam sabiedriskajam pamatam. Šīs parādības spilgtus piemērus mēs varam atrast visā pasaules vēsturē.

Bet tādā gadījumā – kāpēc uz dažādu nāciju apvienošanās pamatiem rodas impērijas? Tam iemesls ir fakts, ka valsts, atšķirībā no cilts vai nācijas, nav tikai sabiedriska veidojums. Valsts ir politisks veidojums, kura rašanos nosaka vesela faktoru virkne, no kuriem svarīgākais ir nacionālā pašapziņa. Nacionālā valsts ir vienīgā politiskā forma, kas atbilst dabiskam sabiedriskam veidojumam. Tāda valsts var pastāvēt mūžīgi, ja neklūst par citas stiprākas valsts uzbrukuma objektu un ja tādas valsts politisko struktūru neietekmē tās sabiedriskās struktūras: ciltis, klani un ģimenes. Ja valsts politikā struktūra nonāk kādas sabiedriskās struktūras – cilts, klana vai ģimenes – ietekmē, tā sairst.

Valsti (ar to nav domāta vienkārša, mononacionāla valsts) formē arī citi faktori: reliģiozie, ekonomiskie un militārie.

Kopīga reliģija var apvienot vienā valstī vairākas nācijas. Apvienošanās var notikt arī ekonomisku vai militāru apsvērumu dēļ. Tāpēc pasaule ir kļuvusi par liecinieci tam, ka valstis vai impērijas, kas ir eksistējušas vienā laikmetā, izzūd citā.

Ja nacionālais gars izrādās stiprāks par reliģisko, tad cīņa starp dažādām nācijām, kas līdz tam ir bijušas apvienotas ar vienu reliģiju, pastiprinās, un katrā no šīm nācijām panāk neatkarību, atgriežas neatkarīgās sabiedriskās struktūras, bet impērija sabrūk. Ja reliģiskais gars gūst virsroku pār nacionālo un vairākas nācijas apvienojas zem vienas reliģijas karoga, notiek atgriezenisks process, bet ar laiku virsroku atkal var

gūt nacionālais gars.

Jebkuru valsti, kas apvieno vairākas nācijas reliģisku, ekonomisku, militāru vai ideoloģisku apsvērumu dēļ, var plosīt nacionālās cīņas, kamēr katrā nācija nepanāk neatkarību, tātad kamēr sabiedriskais faktors pilnīgi

neuzvar politisko.

Tādējādi, neraugoties uz to, ka valsts pastāvēšana ir politiskās nepieciešamības diktēta, cilvēka dzīves pamatu veido ģimene, cilts, nācija un visbeidzot – visu cilvēku sabiedrība. Sabiedriskais faktors ir svarīgākais un pastāvīgākais nacionālās pašapziņas faktors. Tāpēc ir jāņem vērā sociālā realitāte, jāpievērš uzmanība normāli attīstīta cilvēka audzināšanai vispirms ģimenē, tad cilti, kura kā sabiedriskam aizstāvim un dabiskai sociālajai skolai, kur cilvēks tiek audzināts sabiedriski, bet pēc tam nācijā. Jo cilvēks apgūst īsteno sociālo vērtību jēgu caur ģimeni un cilti, kas ir dabiski sabiedriski veidojumi un ir radušies bez ierobežošanas no ārienes.

Tātad uzmanība pret ģimeni cilvēka vārdā, uzmanība pret cilti ģimenes vārdā (līdz ar to arī cilvēka vārdā) un uzmanība pret nāciju – tās visas ir nacionālās pašapziņas sastāvdaļas, jo nacionālais faktors kā sabiedriskais spēks ir darbīgs, patiesi un pastāvīgs vēstures virzītājspēks.

Cilvēku sabiedrības savstarpējo sakaru ignorēšanai un politisko sistēmu radīšanai, kas ir pretrunā ar sociālo realitāti, var būt tikai īslaicīgs raksturs, jo šādas sistēmas neizbēgami sabrūk zem sabiedriskā faktora, spiediena, t.i., nacionālo tieksmju rezultātā.

Visas iepriekšminētās shēmas nav sadomātas, tās ir patiesas un ir cilvēku dzīves īstenais pamats. Lai nepieļautu kļūdas, katram cilvēkam šajā pasaulē tās ir jāapzinās un attiecīgi jārikojas. Šo neapstrīdamo patiesību zināšana ir nepieciešama tādēļ, lai izvairītos no jebkurām novirzēm un kļūdām un cilvēku eksistences pamatu nezināšanas vai ignorēšanas dēļ nesagrautu cilvēku sabiedrības dzīves plūdumu.

Turpinājums sekos



VĒSTULES

“IZLASĪJIS PATS – PADOD TĀLĀK!”

Cienījamie un godājamie redakcijas “DDD” darbinieki!

Esmu avīzes “DDD” fans un ilggadīgs atbalstītājs. Visus šos iepriekšējos gadus abonēju Jūsu laikrakstu divos eksemplāros – vienu sev, bet otru kādam radniekam, draugam vai kaimiņam, jo ne visi pazīst un zina par šādas avīzes esamību. Vairums arī nezina, ka eksistē tāda raidstacija kā “Radio Merkurs”, kuru uzskatu par Jūsu avīzes brāli un domubiedru. Jūsu avīze ir Latvijā vienīgā, kura lietas nosauc to īstajos vārdos – bez meliem un cenzūras.

Tagad, lai popularizētu avīzi, izmantoju šādu shēmu: izlasījis kārtējo avīzes numuru, iemetu to sev tuva kaimiņa pastkastītē, palūdžot, lai arī tas pēc izlasīšanas tādā pašā veidā padod to tālāk. Ceru, ka kāds, iepazīsies ar laikrakstu, pēc tam abonēs to pats un šādi turpinās manis iesāktu izplatīšanas pasākumu.

Saprotu, ka šodienas apstākļos, lai arī cik tas būtu nožēlojami, ne visi var atļauties nopirkt vai abonēt kādu laikrakstu. Man būtu priekšlikums – avīzes lasītāji, izplatot “DDD” tālāk, titullapā vai pēdējā lapaspusē varētu uzrakstīt vai ielīmēt aicinājumu: **“Izlasījis pats – padod tālāk!”** Domāju, laukos, kur dzīvo nabadzīgi tautieši un retais var atļauties abonēt, cilvēki būs pateicīgi, un arī avīzei būs aprīte, aizceļojot uz kaimiņu mājām, utt.

Un tādā veidā cilvēki vairāk uzzinās par reālo situāciju Latvijā, līdz kurai mēs, latvieši, esam novesti.

Tātad – padodiet “DDD” tālāk!

Ar cieņu,

Ego

DEMOKRĀTISKA UN TIESISKA VALSTS?

Labdien, “DDD”!

Nedaudz par šodienas aktualitātēm. Apkārt klist baumas, ka šajā mūsu “banānu valstiņā” Latvijā cenzūra esot ar likumu aizliegta – Latvija esot demokrātiska, tiesiska valsts, ko stingri uzraugot tiesībsargi. Paskatoties cītīgāk, izrādās, ka tās ir tikai baumas – realitāte pavisam cita. Kā faktu šai realitātei jāmin nesensais Latvijas Radio atteikums pārraidīt laikraksta “DDD” maksas reklāmu. Kāpēc? Paskaidrošu.

Kas attiecas uz demokrātiju un tiesiskumu – ar to ir tā, kā ir... visai apšaubāmi. Ja svešas valsts provokators un politavantūrists var ierasties Latvijā un rīkot gandrīz vai valsts apvērsumu, – tad tā būtu demokrātija?! Vietējo krievu darboņu, šovinstu, aktivitātes ar avīžu aicinājumiem iznīcināt šo valsti, – vai viņu nesaukšana pie atbildības būtu t.s. tiesiskums? Beigsim māžoties! Patiesība ir ļoti vienkārša un nožēlojama. Pēc visām okupācijām un Baigā gada no latviešu elites pāri palicis tikai *glēvs rūpuļu bariņš!* Šo faktu var vērot ik uz soļa. Piemēram, palasot NEPLP teikto – secinājums viens: cilvēciskas pašcieņas trūkums, nerunājot jau nemaz par nacionālo pašlepnumu. Un tā gandrīz visā sabiedrībā, it sevišķi tur, kur salīduši kaut kādos amatos.

Šīs “banānu mizas” valstiņas valdošās mafiozās kliķes “pareizais” viedoklis jāievēro visiem latviski runājošiem pilsoņiem. Tā tam būs būt! Un nedod, Dievs, ja kāds iedrošināties pateikt, un vēl publiski, ka “karalis tomēr ir plīks” – tad zīmogs virsū: *nacionālradikālis, ekstrēmists, nemiera cēlājs, nacists, fašists utt.* Tādiem mutes ciet!

Domāju, ka Latvijas “stūrmaņus” kāds no kaut kurienes (no Maskavas, Vašingtonas, Briseles) rausta aiz aukliņas. Lai nu kā tas arī būtu, Patiesību vairs neapslāpēt! Kā saules stars tas klieķē tumsu un kausē ledu, kas vēl stindzina latviešu sirdis un prātus. Šī Patiesība pieņemams spēkā, un pienāks diena, kad Patiesības gaišais stars atmodinās Taisnību un Tiesiskumu mūsu asinīm un sviedriem slacītā Tēvzemē!

Un šī Taisnība var atnākt vienīgi un tikai ar DDD. Pārējais viss ir tikai tukšu salmu kuļšana.

Ar cerību uz latvisku Latviju,

Georgs Z.

P.S. Bijušais drošībvirsis J.Bojāra kungs savā intervijā brīnījās – kāpēc atļauj šiem provokatoriem brīvi rikoties mūsu valstī? Interesanti, profesors un nesaprot! I.Vaideres kundze savā intervijā savukārt gari un plaši spriedelē par kaut kādu integrāciju uz latviskuma pamatiem. Būtu interesanti redzēt, kā vilkus var integrēt aitu barā, turklāt ja vēl šie vilki ir vairākumā. Vienīgi no viņas mutes izskanēja tādi drosmīgi vārdi kā okupācijas seku likvidēšana, kura līdz galam nesot īstenota. It kā būtu jel kad sāкта! Un kā gan citādi šo visu lai nosauc, ja ne par glēvu rāpošanu? Kaut arī profesori, bet...

Vispār, vērojot visu šo jezgu tur, augšā, nāk prātā Aivara Gardas kunga teiktais par izglītotiem mulķiem...

G.Z.

MULĶĪBAS SLAVINĀJUMS

Turpinājums no 3. lpp.

Kuram šāda nostāde nav pieņemama (tas nav nekas sliktas vai nosodāms), tam ir visas iespējas apmesties uz dzīvi viņa mentalitātei un dzīvesziņai atbilstošākā vidē.

Nav brīnums, ka “Labas gribas manifestā” nav atbildes uz klaju demagoģiju par tautsaimniecības problēmu prioritāti un

to darbavietu rašanos un valsts ekonomisko augšupēju. Taču, Latvijai atgūstot neatkarību, tās valdībā un parlamentā iekļuva daudzi Latvijas neatkarībai netīcoši, pat nelabvēlīgi cilvēki, kas bija pieraduši akli izpildīt pavēles, tāpēc nav brīnums, ka šādas koncepcijas nav vēl šodien. Tās neesamības sekas ir izjūtamas ik

“Šobrīd radošā intelīģence varētu nevis izkliegt skaistus saukļus, bet gan pierādīt, ka to ne velti dēvē par nācijas ziedu un acīm.”

vaimanām par sabiedrības sašķelšanu (kā var sašķelt to, kas nekad nav bijis vienots?). Valsts uzdevums nav radīt darbavietas, bet, ņemot vērā attiecīgās valsts dabas bagātības, klimatiskos apstākļus, darbaspēka resursus, tautsaimniecības tradīcijas, izstrādāt ekonomiskās attīstības koncepciju. Valsts ekonomiskās attīstības koncepcija nodrošinātu uzņēmējdarbības attīstību, līdz ar

dienas, un SC prasību izpilde situāciju neatvieglot, bet, ievērojot ar to saistītos papildizdevumus, drīzāk padarīs vēl smagāku.

Manifesta tēzu autora, teologa Jura Rubeņa piemirstie Bībeles vārdi – **“Tā kā tu esi remdens, ne auksts, ne karsts, Es tevi izspļāšu no Savas mutes”** (Atkl.3:16) – šobrīd ir aktuāli kā vēl nekad.

Vai apzināties to nopietnību?

ABONĒT IR LĒTĀK!

Abonējiet laikrakstu “DDD”:

- visās Latvijas Pasta nodaļās
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001, 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680)

Par abonēšanas iespējām uz ārzemēm interesēties “DDD” redakcijā!

“DDD” iznāk divas reizes mēnesī – piektdienās.

Veicināt plašāku “DDD”

izplatību un sniegt atbalstu tā veidošanai iespējams, pārskaitot ziedojumu uz

**Latvijas Nacionālās frontes kontu
Latvijas Hipotēku un
zemes bankā**

(SWIFTkods: LHZBLV22);

konts: LV38LHZB1000054029001;

Reģ.Nr.LV40008033014

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts *DDD* Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2012

Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: Latvijas Hipotēku un Zemes banka;
Kods: LHZBLV22 Konts: LV38LHZB1000054029001

Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**

Redaktors vietniece: **LIENE APINE**

Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**

tālr./fakss: **67140680**

Interneta adrese: **WWW.DDDLNF.COM**

E-pasts: **DDD.LNF@GMAIL.COM**

Iespiests: *SIA* “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

VIENĪGAIS RISINĀJUMS – DEKOLONIZĀCIJA

Turpinājums no 4. lpp.

ATTĪSTĪBAS PAMATS – 18.NOVEMBRA LATVIJA

DDD: Jā, un arī šī mākslīgā kopīgo svētku dienu meklēšana ir absurds. Kaut kā nav redzēts, ka integrējamie tik ļoti sviņētu mūsu 18.novembri.

Mārtiņš Kālis: No Nacionālās apvienības puses it kā viena ideja bija, ka pamatu pamats būtu – meklēt kaut ko kopīgu ar krievvalodīgajiem Latvijā un visiem kopā atzīt 18.novembri kā pamatu Latvijas ideoloģijai. Tātad, nevis nostādīt okupācijas jautājumu par tādu, kur mums vajadzīga vienošanās, bet, pirmkārt, atrast 18.novembra ideju kā vienojošo faktoru.

DDD: Bet grozies, kā gribi – 18. novembris ir 1918.gada 18.novembra Latviju īstenotu dzīvī, mēs nekādi nevaram apiet to, ka ir bijusi okupācija, ka okupācijas rezultātā šeit nelikumīgi ir iebrāukuši ārkārtīgi daudz okupantu un kolonistu, un viņiem ir radušies pēcteči, kuriem tāds pats statuss, un viņi vēl ar savu rīcību to parāda...

M.K.: Kas bija 18.novembra Latvija? Tā bija ļoti latviska, uz nacionāliem pamatiem balstīta valsts, kas bija izaugusi no tiešām lielas latviešu patriotisma sajūtas – latvieši bija gājuši nāvē, lai kristu par savas zemes ideju. Uz tādiem pamatiem bija radīta patiesa latviešu nacionāla valsts ar dziļu latviskuma izjūtu. Bet, redzot to, kā nelatvieši ņirgājas par visu latvisko, par latviešu kultūru, par latviešu valodas pozīcijām, rodas jautājums – kas tad būs tā motivācija, lai viņi pieņemtu 18.novembra Latvijas ideju? Tieši otrādi – viņi drīzāk būtu gata-vi pieņemt Latvijas PSR praksi kā pamatu Latvijas kontinuitātei. Valodas referendums bija pierādījums tam, ka krievvalodīgie Latvijā joprojām atbalsta PSR praksi, ka tā būtu jāpieņem par pamatu arī šodienas attiecībām starp dažādiem cilvēkiem Latvijā.

DDD: Tie krievi, kuri pārstāvliikumīgospilsoņus, kuri bija arī 18.novembra Latvijā, saka – mūsu senči arī cīnījās par Latviju, tādēļ mums ir tiesības!.. Jā, viņi patiešām cīnījās, bet ne jau par krievu Latviju – viņi cīnījās par latviešu Latviju, apzinoties, ka latviešu valoda, kultūra, tauta un nācija

ir Latvijas pamats. Arī starp nacionālajiem partizāniem bija dažādu tautību cilvēki – gan krievi, gan poļi un citi, bet nevienam neienāca prātā te kaut kad prasīt savu kārtību: krievu valodu, kā otru valsts valodu vai vēl kaut ko.

M.K.: Senākajos laikos, kad Latvijā bija vairāk latviešu, pat visi pareizticīgie un vecticībnieki, kā stāsta cilvēki, runāja skaidrā latviešu valodā.

DDD: Latvijas laikā

“Visi it kā normālie Latvijas pilsonību ieguvušie cilvēki, kurus mēs te tik ļoti gribam integrēt, nostājas vienā rindā ar šādiem šaurpieņēšiem, kuru domubiedri Krievijā slaktē iebrāucējus no Vidusāzijas. Rodas jautājums: kāds ir naturalizēto pilsoņu apziņas līmenis?”

pareizticīgo baznīca nebija saistīta ar Krieviju – tā bija autonoma vietējā baznīca. Šodien pareizticīgo baznīca būtībā ir Kremļa politiskais piedēklis...

M.K.: Arhibīskaps Aleksandrs arī aicināja balsot par krievu valodu kā oficiālu valsts valodu Latvijā. Manuprāt, tā ir tīra Kremļa ideoloģijas lobēšana Lat-

vijā. Tas ir ļoti necienīgi, ka uz kaut ko tādu var agītēt baznīcas pārstāvis. Tas kūda uz nacionālo naidu Latvijā.

DDD: Tādi ir tie baznīcu pārstāvi – viens raksta labas gribas manifestus, otrs aicina balsot par krievu valodu. Jājautā, vai baznīca, ko viņi pārstāv, vispār saprot Dieva gribu? Varbūt tev ir kāds vēlējums mūsu lasītājiem?

M.K.: Galvenais, saglabāt skaidru apziņu, kādai

Latvijai ir jābūt. Mēs ļoti labi redzam, kāda tā ir šobrīd. Latvijā šobrīd iezīmējušies tik greizi rakursi, ka tajā visā viegli var apjukt, tādēļ skaidri jāsiglabā tāda Latvijas ideja, kādu mēs vēlētos. Gan jau ar laiku tas arī piepildīsies.

DDD: Paldies tev!

Intervēja Liene Apine

Mušas uz banāna domā, ka tas pieder viņām

Turpinājums no 2. lpp.

Otrs, kad jums apstāsta vai aprāda pilnīgi nevajadzīgus notikumus vai faktus – sārnekļus, kuri tikai lieki piesārņo jūsu smadzenes. Tas tiek darīts ar mērķi, lai jūs domātu kaut ko citu, kā, piemēram, ka Japānas imperatora kucītei vēders sāp. Un jūs visu dienu staigāsiet un domāsiet par to, kā viņai palīdzēt, bet tajā pašā lai-

uz vienu iedzīvotāju 19.gs. beigās ļoti labs rādītājs. No skaitļiem var izspiest visu, ko vēlaties, vajag tikai tos “pareizi” sarindot! Sasniedzām, pārsniedzām, apdzinām! Principā tas pats ir ar Mārketingu, kurš no informācijas par lietām, parādībām, pasākumiem un pakalpojumiem, ir pārvērties par sapuvušu tomātu

pavēlēm jāklausā, jo seržants ir varturis. Daudzās Āfrikas valstīs seržanti ir bijuši pat par prezidentiem. Tikai fiziskais varas stāvoklis dod viņam šo iespēju sēdēt uz galvas sabiedrībai.

**SEKAS –
hipertrofizētā birokrātija un mazspējīgs valsts menedžments**

...jeb “uzblīdušais administratīvais vēders”. Protams, šī problēma ir saistīta ar **sociālo inversiju**, bet atbildiet man: kā var būt “resna valdība”?

Pirmkārt, valstī radīts ar valsts sabiedrības vajadzībām nesamērojams administratīvi-birokrātiskais aparāts ar visbezjēdzīgākajām funkcijām. Otrkārt, radīta milzonīgi gara “Barības ķēde”. Man kāds labs paziņa, dāņu politiķis, kurš strādāja Nigērijā, raksturoja tās ļoti garo “barības ķēdi”, kurā viņš bija par ķēdes pirmā posma padomnieku, bet Latvija jau nav labāka. Paverieties – cik daudz vietnieku, vietnieka vietnieku, vietnieka vietnieka padomnieku, padomnieka padomnieku – pat ar lielākām algām nekā pašam ministram vai Valsts prezidentam!

Katram funkcionāram ir sevi jāatražo un viņa darba rezultāts ir birokrātiski, nevajadzīgi papīru kalni, bezjēdzīgas instrukcijas, stulbas atestācijas, caur

kurām pazemo cilvēkus, atņem viņiem dzīves laiku un apriņķi pilsoņu kopīpašuma – budžeta naudu. Protams, aiz tā slēpjas slavenais “K” (*korupcijas*) zirnekļa tīkls, jo tikai pēdējā eksistence nodrošina apzeltītos tualetšu papīrus turētājus (Zintnieks, Nr.341–343).

Nekontrolētas un neregulētas birokrātijas izaugsme – tas ir kā izlaists vēders, kur saimnieka lomu pārņēmušas nelabvēlīgās baktērijas. To virsvara automātiski nodrošina vēl tālāku nelabvēlīgo baktēriju pašvairošanos. Katrs birokrāts savu eksistenci pamato ar savu šķietami objektīvo nepieciešamību, kuru viņš pats rada. Funkciju pārklāšanās, **savtīgo interešu funkcionālās struktūras izveidošana**. Ja Latvijas Republikas Augstākās Padomes Budžeta komisijai vienmēr bija bezdeficīta budžets, tad tagad uzpūstais aparāts tikai apriņķi un apriņķi naudu, un kā senajā teikā ir teikts – tikai nes tam briesmonim un ziedo pa jaunavai un jaunavai. Latvijā birokrātija ir pārvērtusies par parazitisku slāni, kurš tautas dzīvi ir padarījis par elli. Bet mūsu sabiedrībai nepieciešams “slaidi vēders” ar **efektīvu, izglītotu, gudru, talantīgu, ļoti labi apmaksātu – meritokrātisku** birokrātiju jeb Kanceleju.

Turpinājums sekos

“Ja jūs gribat saņemt informāciju, tad vienīgais, ko varu ieteikt: lasiet grāmatas, jo tur ir vieglāk graudus atdalīt no pelavām.”

kā Latvijā cilvēki mirst no bada un sala. To, protams, neviens nerādīs un par to nestāstīs. Ja to sāks rādīt, tad jūs aizdomāsiēties: BET kas pie tā ir vainīgs? Vai arī jūs baidīs ar cunami Mikronēzijas salās Klusajā okeānā vai noslīdeni Pidurutalagala kalna piekāpē.

Trešais siets – skaitļiem, cipariem. Cipari ir vienkārši “politiskās prostītūcijas” darba līdzekļi. Piemēram, konkrēta ziņa: “Šā gada otrajā ceturksnī līdz ar nelielo iekšzemes kopprodukta (IKP) pieaugumu palielinājies arī **IKP uz vienu** iedzīvotāju, kas salīdzināmās cenās...” ar Papua Jaungvinejas IKP vēlinajā feodālisma periodā un Burkinafaso IKP

un vanckaru tirgošanas jeb pareizāk būtu teikt – “iesmērēšanas” līdzekli.

**SEKAS –
sociālais ap-vērsums**

Mēs dzīvojam sabiedrībā “ar kājām gaisā” – noticis sabiedrības ap-vērsums jeb **sociālā inversija**. Tā izpaužas, kad mazāk izglītotais vada izglītotāku un inteliģentāku. Pirms dažiem mēnešiem, 2011.gadā viena politbrigāde Latvijai gribēja uzspiest Ministru prezidentu ar vidējo izglītību. Mums jau bija kuriozi, kad par izglītības ministru bija viens “kociņš” ar vidējo izglītību. Bet dēmonkrātijas apstākļos tas ir iespējams. Var jau sevi pasmierties par to, bet viņu